

Giới thiệu Gái Hư Hoàn Mỹ

Khác với những nét nhẹ nhàng, lãng tử của Hoàng Tử Lạnh Lùng, Gái Hư Hoàn Mỹ nói về ai cũng cho rằng con gái quậy sẽ khó thành công. Song, tôi thì không. Câu chuyện nói về cô nàng Hà Phương Dy với tính cách lạnh lùng do biến cố gia đình. Qua thời gian suy sụp tinh thần vì mất đi mối tình đầu, cô không còn tin vào thứ tình cảm giữa nam và nữ nữa. Đến lúc gặp anh ấy - chàng trai đúng chuẩn hoàn hảo, hay còn gọi là soái ca, bước vào tìm cô, từ một mối quan hệ đối tác làm ăn, dẫn đến tình cảm nảy nở trong hai trái tim cứ ngỡ không có khái niệm tình yêu. Tình cảm của hai người gặp vô vàn những khó khăn, dẫn đến những cuộc chia tay ....

Gái xấu hoàn mỹ với cốt truyện tình tuổi teen không quá mới mẻ, nhiều tình tiết mang hơi hướng phóng đại và hư cấu, song, hy vọng sẽ mang đến một cảm nhận khác về "gái xấu" trong lòng người đọc.

Chúc một người đọc truyện vui vẻ.

- Vì cuộc đời là một chuỗi dài những chông gai. Việc của chúng ta là vượt qua những chông gai đó.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chính Tôi.

- Đơn giản chấp nhận, sẽ thấy thoải mái ngần nào -

Tôi phóng xe ra khỏi nhà, rời xa cái không khí giả tạo đến ngột thở nơi ấy. Gì chứ, đưa một người đàn bà lạ lộ rõ vẻ đào mỏ về nhà rồi yêu cầu tôi gọi bà ấy là mẹ ư? Không bao giờ !!

Tôi vặn tay ga, hướng xe thẳng về bến Bạch Đằng, tốc độ vốn không cao nên một lúc sau mới đến được đó. À, người ta nói bến Bạch Đằng về đêm sẽ rất đẹp, nhưng bây giờ là bốn giờ chiều (!!!). Chiếc BMW S1000 XR đỗ xích dưới một bóng cây khá to, tán vươn rộng, đủ để che cho tôi và cả con xe. Tôi nhắm hờ mắt, tận hưởng luồng gió từ sông Sài Gòn, tham lam hít một hơi thật sâu, cho luồng khí tươi mát xông vào chiếm hết không gian phổi. Gió nhẹ vờn tóc tôi, len qua từng sợi vốn chỉ dài tới vai, hất bay lớp tóc nâu thật hiền, để lộ lớp dưới tóc màu xanh ngọc nổi bật – rồi gió bay đi mất, bỏ lại những sợi tóc rơi nhẹ lên vai, trông rũ rượi và buồn đến lạ. Tôi yêu gió, nhưng tôi không giữ nó lại, tôi biết, gió đến nhất định sẽ đi, đến thì mang cho con người ta cảm giác nhẹ nhàng, thoải mái và bình yên, đi rồi khiến ta ngẩn ngơ, cảm giác buồn man mác hằn mãi trong tâm trí. Một việc đến nhất định sẽ đi, anh ấy cũng vậy, anh ấy là gió nên đã rời bỏ tôi....

Tiếng chuông vang lên thật giòn, cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi, tôi lười biếng đưa mắt nhìn tên người gọi, sau đó áp vào tai, giọng uể oải :

-Con nghe

-Con không thích cô ấy cũng được, nhưng tối nay nhất định phải có mặt dùng cơm nhà – giọng bà tôi đều đều, hai tiếng “cô ấy” phát ra khiến tôi phút chốc thấy kinh tởm

-Được – Tôi đáp gọn, sau đó nhanh chóng nhét chiếc Iphone 6s Plus lại vào túi, mắt lim dim.

Người ngoài nhìn vào, sẽ nghĩ rằng tôi nhất định đã dùng tiền ba tôi – một người có không ít tiếng tăm trong ngành bất động sản – tổng giám đốc một dây công ty trải dài trên nhiều nước, chuyên về lĩnh vực điện máy, và một chuỗi công ty khác chuyên về du lịch – để tậu những món hàng đắt đỏ như những con xe phân khối lớn hay chiếc điện thoại tôi đang sử dụng. Ít ai biết rằng, tôi – một con nhóc vốn chỉ khác biệt với mọi người về thần thái – đã có khả năng kinh doanh từ khi còn ngồi trên ghế nhà trường.

Lúc tôi 14 tuổi, bọn bạn cùng lớp thường xuyên sử dụng mỹ phẩm các thứ như son hay kem dưỡng. Tôi cũng có niềm đam mê đối với son nên cũng có tìm tòi cách làm son handmade, sử dụng lần đầu không ngờ được quan tâm đặc biệt, hơn nữa có người còn yêu cầu bán. Từ tôi kinh doanh lớn hơn, tìm hiểu thêm và tạo được những loại kem dưỡng và mask, kinh doanh theo đà đó mà phát triển. Lúc đó, số tiền tôi thu được trung bình 7-10 triệu / tháng. Đến năm tôi 16 tuổi, ba tôi giới thiệu cho tôi hiểu về chứng khoán và khuyến khích tôi “chơi”. Với tính yêu kinh doanh, tôi tất nhiên đồng ý. Không biết do may mắn hay tôi có thực lực, mà sau hơn 11 tháng chơi chứng khoán, tôi đã lấy lời gần hai tỷ đồng. Toàn bộ số tiền tôi cho vào ngân hàng để tránh tiêu xài phung phí. Hơn nữa, tôi còn viết sách với bút danh là Mộc, kinh doanh một tiệm nước nhỏ nhỏ trong lòng Sài Gòn bọn bè ngày đêm ...

Mọi người nghĩ tôi hoàn mỹ? Nhưng nhiều người lại gọi tôi là “gái hư”

Tôi mặc kệ, đời mà, tránh sao được lời nói thiên hạ. Đơn giản chấp nhận, sẽ cảm thấy thoải mái ngần nào.

Là tôi – Hà Phương Dy – tôi là gái hư hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Tôi Thì Sao ?

Chương 2.

Tôi về nhà lúc sáu giờ, thật ra tôi chưa muốn về, nhưng lúc đi, trên người chỉ khoác hờ chiếc áo mỏng, mà ngoài đó thì lạnh quá !!

Nhà tôi vốn ăn cơm trễ, nên tôi lên phòng định tắm một chút. Hai tay nhẹ vén mớ tóc, cột cao để tránh ướt, để lộ hình xăm hình vương miện ở cổ. Mặc cơ thể chìm vào nước lạnh, tôi nhắm mắt tận hưởng, nhưng bỗng nhớ về chuyện ở bến Bạch Đằng, về anh ấy.... Sống mũi khẽ cay, mắt đã muốn rơi lệ. Ai tin được một người con gái lúc nào cũng băng lãnh và khó gần như tôi, lại là một con người mau nước mắt. Miễn cưỡng quệt mạnh qua mắt, ngăn những giọt nước mắt yếu mềm ấy tuôn ra, tôi thu người, cho cả mặt vào bồn nước. Tôi đã học cách không được khóc từ hai năm trước kia mà !

Lê cơ thể nặng trĩu nước ra khỏi bồn, tôi chẳng buồn lau người một cái, tôi lấy quần áo mặc vào rồi ngã phịch lên giường êm, mắt mệt mỏi.

Bước xuống tầng và ngồi vào bàn ăn, với tôi thì “ăn” là để uống thuốc nên có không muốn thì cũng phải ăn thôi. Tôi buộc phải uống thuốc đều đặn và đeo kính, nếu không muốn phải phẫu thuật mắt.

Ngồi đối diện tôi là ba và người đàn bà kia. Nhìn cảnh ông ấy gấp từng cọng rau miếng thịt cho bà ta, tôi phút chốc cảm thấy nực cười, con gái ông ấy đang ngồi đây, là tôi cơ mà, còn không thèm hỏi tôi một câu, giờ lại diễn cảnh tình tứ, thật không thể không bật ra tiếng cười khẩy nhẹ. Bà ta thì vẻ đắc chí ghê lắm, kín đáo cười một cái rồi liếc nhẹ tôi, đáng tiếc đã bị tôi bắt gặp, lại vội cụp mắt xuống, sao nào, tôi đáng sợ đến vậy ư??

Tôi kiểm chế không giỏi, nên lặng đứng dậy lên phòng, sau câu “Con no rồi”, trước khi tôi đi mất, ba tôi nói vừa đủ nghe “Tôi mai con đi dự tiệc cùng ta.” Tôi không đáp, một bước đi thẳng. Tôi có thể chống lại cả vũ trụ, nhưng không thể đối với ba.

Lười đến nỗi dùng chân đóng cửa, tôi tới cạnh tủ lấy thuốc, nốc mạnh một phát cho mấy viên nhiều màu kia chui thẳng vào bao tử, sau, tôi bước tới bàn học vừa khởi động laptop vừa uống nước. Vào một trang bán hàng online có tiếng, tôi dò tìm quyển sách mình vừa xuất bản, cũng không quá khó khăn khi nó nằm trong top 25 Best Sellers tuần qua, chễm chệ ở vị trí thứ ba (!!!), sau hai quyển sách của hai nhà văn nổi tiếng, tôi cũng đã đọc qua và cảm thấy vô cùng thích. Qua và cảm thấy vô cùng thích. Sau đó, tôi gõ bàn phím vào một trang mỹ phẩm tổng hợp, mười ngón tay thon dài di chuyển liên tục, vài giây sau, trang chủ dòng mỹ phẩm Mộc Beauty hiện ra trước mắt, tôi nhanh chóng đăng nhập, và thờnh trước hàng loạt đơn hàng vừa được đặt. Ba năm trước, sau sự phát triển mạnh mẽ của loạt son và kem handmade, mọi người đã khuyến khích tôi lấn sâu hơn, tạo hẳn một shop online để tiện việc buôn bán. Tôi cũng đồng ý và với hiễn tại, tôi cực kỳ hài lòng.

Tôi mở điện thoại, bấm dãy số quen thuộc, sau chờ đợi trong lúc tiếng chuông chờ vang lên khô khan.

- Alo ? – giọng Thiên Ngọc đáp điện thoại, thật hiền.

- Là tao, có nhà chứ ?

-Ừ, mày sang à ?

-Ừ, xuống mở cửa. – Tôi kết thúc sau “lệnh” .

Ném điện thoại lên giường, tôi lấy quần áo thay, sau đó lấy thêm áo khoác và điện thoại, ra gara lấy xe, vẫn là con BMW lúc chiều. Tôi vận ga, phóng nhanh đến nhà Ngọc, nó đã đứng chờ sẵn, trên người đang mặc pijamas, mắt có vẻ sưng, mới khóc ??

Một đứa con gái mà đã khóc, thì : tiền, học tập, gia đình, và tình yêu.

Ngọc thì Tiền không thiếu, học hành luôn xếp nhất nhì, đang sống một mình, nên chắc chắn là vấn đề về tình yêu.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Trước Thay Đổi.

Chương 3 .

Tôi vào nhà, ngồi tự nhiên lên sofa, nó vào sau, cũng ngồi đối diện thật ngoan, mắt cứ nhìn xuống nền, khác hẳn con Thiên Ngọc hồn nhiên tung tăng lúc trước. Cứ để cô nhóc đó im lặng thì có lẽ tới mai tôi cũng không tìm được tí thông tin nào, tôi miễn cưỡng mở miệng trước :

-Có chuyện gì ?

-Không, không có gì – nó bắt giác giật mình, giọng nhỏ nhất có thể.

-Sao khóc ?

-Không khóc .

-Thật ?

-Thật mà, thật mà – nó gật đầu liên tục, tựa hồ đầu sẽ tạo quán tính và bay mất.

Tôi không buồn hỏi nữa, yên lặng nhìn nó, vài giây, đôi vai cô nàng run nhẹ, nước mắt rơi trên đôi tay búp măng đang nắm chặt. Mắt tôi xẹt qua vài tia thống khổ. Giọng cô nhóc ngắt quãng :

-Tao với Luân ... hức ... chia tay rồi ... hức..

-Vậy sao ? Chúc mừng – Tôi không có vẻ gì chia buồn, hơn nữa môi còn vẽ nửa vòng cung quyền rũ.

-Hức.. hức – đáp lại tôi là tiếng khóc.

-Nói lý do !

-Hức ... Luân nói ... tao với nó không hợp... hức .. hức ...

-Ồ, thật không hợp – Vẫn nửa vòng cung.

Không hợp gì chứ, không phải hôm trước tôi vừa bắt gặp hắn đi cùng con nào mặt trắng mò đồ sao, tôi biết rõ rằng hắn bám theo Ngọc vì muốn moi tiền thôi. Thế gian này ai cũng vậy, chỉ cần có tiền thì mặc người ta nghĩ sao về mình cũng được. Thứ bám váy đàn bà đó, tránh xa là an toàn, chia tay sớm bớt đau khổ.

Ngọc vẫn thút thít, tôi xoa xoa đầu cô nàng, miệng cười :

-Nín ! Không đáng ! Quên nó ngay !

-Yêu một người... quên dễ lắm sao .. ?

- ...

Cô nàng cứ khóc mãi, tôi hết cách đành ngồi nhìn, mặt chán rõ ra. Mãi đến lúc tôi về, nàng mới “tạm” ngưng.

Lúc tôi về, ba đã ngủ, cùng người đàn bà kia. Tôi cũng không quan tâm, bỏ lên phòng chuẩn bị cho buổi học ngày mai, tôi 18 tuổi, việc đi học là đương nhiên, tôi chỉ khác mọi người ở chỗ, thay vì 18 tuổi, nữ sinh mặc áo dài học lớp 12, còn tôi, 18 tuổi, học năm hai đại học. Tôi học nhảy cóc, được tuyển thẳng lên đại học từ lúc 17 tuổi.

Nói là học, chứ thật ra, tôi không học giống mọi người, không đi đều và tập trung vào học, vì tôi đã quá quen thuộc với mô kiến thức giảng từ năm này qua năm kia không tí gì thay đổi, quá khô khan . Ba tôi, ông ấy muốn tôi là một đứa hoàn hảo, nên từ lúc tôi mới là con bé không hiểu chuyện đời, đã phải nhét vào não những loại kiến thức mà cứ ngỡ dành cho học sinh trung học (?!!) Thật bất ngờ, tôi có khả năng tiếp thu hết tất.

*****

Nhét hai đầu dây tai nghe vào hai tai, tôi bật bài All of me, qua giọng ca của nam ca sĩ Park Chanyeol – EXO , giọng hát trầm ổn rót vào tai, cảm giác thực sự thoải mái, tôi lầm bầm hát theo, đêm lặng, giọng hát kết hợp với beat nhạc, truyền cảm xúc vào lòng người nghe.

“ ‘Cause I give you all all all of me

And you give me all all all of you

Give me all of you .. “

Trời nửa khuya, trăng treo vắt vẻo giữa trời, nhìn xuống Sài Gòn lặng yên, chỉ còn những dãy đèn đường sáng lóa, sáng cả hơn trăng...

Vài tia sáng len lỏi đến căn vịnh thự to cao bậc nhất, không ngần ngại len qua cửa kính tầng hai, nơi ấy, có một cô gái, à không, là thiên thần đang ngủ. Ánh sáng phủ lên khuôn mặt tròn mịn, qua đôi môi đỏ, cánh mũi cao và đôi mi cong vút. Là một cô gái đặc biệt, hoàn toàn khác với những người con gái khác.

Định mệnh đã sắp đặt cho thiên thần gặp anh – người mà bất kỳ đứa con gái nào cũng muốn chiếm hữu.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Tình Đầu.

Chương 4.

Tôi dậy từ lúc sáu rưỡi, vì đó là thói quen từ nhỏ, quần áo tươm tất, tôi bước xuống nhà ăn sáng.

--Con nhớ tối nay phải làm gì chứ ? – Vừa ngồi vào ghế, ba tôi đã mồm lòi.

--Tiệc – tôi đáp, tay vẫn thoăn thoắt làm động tác với nĩa và dao.

--Ta muốn con chuẩn bị kỹ, chúng ta sẽ gặp một đối tác lớn.

--Sao cũng được – giọng tôi miễn cưỡng, ánh mắt như tìm ra thứ gì đó không bình thường trong giọng nói của ba.

Xong bữa sáng, tôi ra nhà xe, chọn chiếc ô tô BMW 4-Series đến trường. Việc tôi chưa đủ tuổi lái ô tô ai cũng biết, chỉ là cảnh sát không có khả năng giữ tôi lại. Một tay mở cửa xe, tay còn lại tôi giữ điện thoại, ngón tay cái bấm nhanh dãy số của Ngọc.

--Alo – giọng cô nàng nghe máy.

--Đi học – tôi đáp lại, trong lúc đang đeo dây an toàn.

--Xong rồi, qua nhé ! – Ngọc kết thúc trước.

Tôi cho điện thoại trở lại túi, hai tay xoay vô lăng cho xe ra ngoài.

Tôi và Ngọc cùng học tại trường đại học X, tọa lạc tại quận 3 thành phố Hồ Chí Minh, từ nhà tôi đến đó mất khoảng 20 phút.

Đại học X là trường đại học dân lập, là một trong những trường đại học có học phí ở mức cao, từ khi bạn là học sinh học bổng hoặc có hoàn cảnh đặc biệt mới được miễn hay giảm học phí. Tiền nào của đó, mặc dù học phí khá cao, tuy nhiên, đội ngũ giảng viên là những giáo sư có tiếng, được mời vào trường giảng dạy dài hạn, hơn nữa, trường còn thường xuyên tổ chức những chương trình giao lưu, du lịch đến các địa điểm nổi tiếng.

Tôi và Ngọc đến trường lúc 7 : 30 , trường thì bắt đầu vào học lúc 8 : 00 nên chúng tôi còn ối thời gian thành thơi. Nhưng không giống như những sinh viên khác sẽ ra ngoài tìm một quán ăn nào đó ăn uống, thì chúng tôi vào lớp xem bài.

Tiết học bắt đầu và kết thúc nhanh chóng.

Tôi đưa Ngọc về, căn dặn cô nàng vài điều như nhớ khóa cửa cẩn thận, nhớ ăn uống đầy đủ hay không được khóc nữa, dù sao, cô cũng chỉ sống một mình, ba mẹ đang định cư ở Mỹ, sẽ không ai chăm sóc cho cô, ngoài tôi.

Tôi không về nhà, thay vào đó, chuyển hướng cho xe đến một nơi, một nơi chỉ tôi biết. 11 :20 trưa, cánh đồng hoa lau dập dùi trước gió, xe tôi đậu trên một mảnh đất trống, ngoại trừ đoạn đường cho xe ra vào, thì bốn bên đều là hoa lau. Phía trước tôi là một cây liễu trắng đã lớn, bên dưới là một ngôi mộ được dọn cỏ sạch sẽ. Tôi mở cửa xe, chân rảo bước tới gần ngôi mộ. Tấm bia mộ làm bằng một loại đá màu trắng, chỉ cần liếc ngang cũng đủ biết đó là loại đá mắc tiền, trên tấm bia gắn hình chân dung một chàng trai rất trẻ, tuổi chỉ khoảng 18-20 tuổi, chàng trai có khuôn mặt khôi ngô, đôi mắt như ánh lên tia sáng, đôi môi đang mỉm cười. Bên dưới di ảnh chàng trai có đề dòng chữ ”Trịnh Đức Minh Khôi – 1995 – 2013 “. Trước bia là hai nhánh hoa Lưu Ly – Forget me not, nghĩa “sẽ không quên “, hai nhánh hoa vẫn tươi tắn nhờ bóng mát của cây liễu trắng.

Tôi bước đến trước mộ, môi mỉm cười một nhọc, tay khẽ sờ lên phần trên bia mộ, sau đó, tôi ngồi thụp xuống, nhìn di ảnh của anh, nói nhỏ : “Chắc em sẽ không đến đây gặp anh được nữa. Ba em, ông ấy đang suy tính điều gì đó, em không rõ, nhưng em có cảm nhận được nó!” Phải, từ lúc trên bàn ăn lúc sáng, tôi đã cảm nhận được nó, ba tôi, 18 năm qua, ngoại trừ những buổi ra mắt với mọi người, thì chưa một lần muốn tôi đi dự tiệc hay gặp đối tác. Lần này vừa là tiệc, vừa đối tác, hơn nữa còn muốn tôi chuẩn bị kỹ, chắc chắn là có chuyện! “Có lẽ em phải quên anh thôi. Em xin lỗi.” Tôi ngất quăng,

tay thay thế hai nhánh Lưu Ly bằng hai cành Ly trắng.

Quay lưng đầy miễn cưỡng, tôi vội trở về xe, mắt nhắm híp, nhớ về khoảng thời gian xưa, lúc anh và tôi cùng tìm ra cánh đồng lau vắng lặng nên thơ, nhớ lúc hai hai chơi đùa thoải thích, nhớ lúc anh cõng tôi đi dọc theo cánh đồng... Rồi, hình ảnh anh máu me bết bết, nằm dưới đường nhựa với chiếc ô tô gây tai nạn đã chạy xa, mặt hướng về con đường dẫn đến cánh đồng, môi mấp máy tên tôi – bỗng nư điện xẹt qua tâm trí. “Một lần thôi, xin anh, cho em khóc, cho những giọt ngọc mong nhẹ xuôi dòng, cho em quên đi cái đớn đau, cho em khuấy khỏa nỗi lòng ...”

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Gặp Anh Là Định Mệnh.

Chương 5 .

Về nhà lúc 2 giờ, tôi lên phòng theo thói quen, sau đó đi tắm. Nghe đầu tiệc bắt đầu lúc 5 giờ, vậy là còn nhiều thời gian. Tôi khởi động laptop, lướt nhanh qua các tin trong ngày, và dừng lại ở tiêu đề “ Công ty cổ phần đầu tư và giao dịch bất động sản Đại Hà trở thành đối tác dài hạn với công ty cổ phần đầu tư Trường Kỳ.” Tin đã đăng 3 tiếng trước, với số lượt xem tăng liên tục. Trong giới kinh doanh và cả người thường, không ai không biết hai công ty lừng lẫy , từng đầu tư hàng chục công trình đô thị đó. Một trong hai công ty trên là của gia đình tôi, công ty còn lại có lẽ là đối tác quan trọng sắp tới.

3h30 , tôi nhận trang phục mà ba đã chuẩn bị, tự thân ngồi vào bàn trang điểm, dùng những sản phẩm do chính mình tạo ra, tự trang điểm cho mình. Xong xuôi, tôi vào phòng thay đồ, đó là một chiếc váy dài màu trắng, trễ vai và bên dưới thiết kế kiểu đuôi cá. Chiếc váy vừa in với tôi, phối hợp cùng đôi cao gót trắng để đồ, mái tóc tôi cũng đã nối dài để phối hợp với trang phục. 4 giờ, tôi xuống nhà chuẩn bị đi, tiếng giày cao gót gõ đều lên bậc thang tạo âm thanh vừa quyến rũ song cũng rất bí ẩn. Vợ kế của ba cũng đang ngồi bên dưới, nghe âm thanh, bà ta liền quay đầu lại nhìn, ánh mắt ghen tị thấy rõ. Tiệc tổ chức tại tòa cao ốc Bitexco – biểu tượng của thành phố. Tôi cùng ba đến lúc 4 : 45 , cốt để chào hỏi những khách hàng tầm cỡ, gây dựng thêm mối quan hệ. Đúng 5 giờ, đèn sân khấu bật sáng, nam MC diện veston lịch sự chào hỏi và gửi lời chúc sức khỏe khách dự tiệc, sau đó giới thiệu nhân vật chính – tổng giám đốc công ty đầu tư bất động sản Trường Kỳ – ông Trường Kỳ Nam. Ông chủ Trường nét mặt kiên cường nghiêm khắc, hẳn sâu chiến tích mấy mươi năm thương trường dử dội, một mình gây dựng công ty, - gửi lời chào hỏi đến mọi người, sau đó ông vào nội dung chính : “Nhưng mọi người cũng thấy, thân tôi nay cũng sức tàn lực kiệt, không còn khả năng gánh vác công ty được nữa, nay, tôi giới thiệu với mọi người con trai tôi, cũng là tổng giám đốc mới trong tương lai – Trường Thiên Phong !! Khách khứa vỗ tay hưởng ứng, tôi cũng vì lịch sự mà đưa tay vỗ theo. “Thiên Phong , gió trời à ? Nhảm nhí !!”. Giám đốc tương lai Thiên Phong bước lên sân khấu thay chỗ ba, cất lời : “Trong thời gian tới, tôi sẽ dùng hết khả năng để điều khiển công ty, mong mọi người sẽ tin tưởng và đầu tư vào Trường Kỳ !”.

Thiên Phong là một chàng trai có cả sắc lẫn tài, đôi mắt anh ấy toát ra uy lực khiến người trước mặt cảm thấy sợ, sống mũi cao thanh thoát và đôi môi mỏng đẹp. Nét đẹp ma mị cuốn hút mọi đứa con gái trong bữa tiệc, à , ngoại trừ tôi.

Sau lời phát biểu Thiên Phong là lúc mọi người có thể dùng bữa, chào hỏi hay khiêu vũ cùng nhau. Hai cha con Trường Kỳ bước đến chỗ của tôi, ông chủ Trường mở lời :

-- Thật vui khi anh đã dành thời gian đến đây, chẳng hay chúng ta có thể nói chuyện?

-- Tất nhiên, về hợp đồng.

-- Mời anh.

-- Trong thời gian tới, tôi muốn hợp tác cùng công ty anh, để đôi bên cùng phát triển.

...

Để hai người trò chuyện, tôi lui ra một góc tìm chỗ ngồi, đôi giày cao gót làm chân tôi đau buốt. Vừa tìm được chỗ ngồi xuống, ngược lên đã thấy Thiên Phong đến trước mặt, môi cười :

-- Chào cô, cô có thể nói chuyện với tôi một lúc?

Vốn không muốn trở thành mất lịch sự hay thiếu tôn trọng, tôi trả lời, khuôn mặt cố vẻ vui:

- - Vâng được.

-- Cô là Hà Phương Dy?

-- Chính tôi.

-- Cô thật có thực lực, sách cô viết rất ổn.

Tôi bất ngờ lớn, vì tôi dùng bút danh Mộc, hơn nữa không tiết lộ cho ai về tên thật của tác giả. Như hiểu được, Thiên Phong tiếp lời :

-Mọi thứ tôi muốn biết, sẽ biết.

-- Đã vậy, thì sao ? – tôi có tí bực, không rõ lý do, tâm mi cau lại.

Anh ta không đáp, chỉ buông một câu:

-- Chúng ta sẽ gặp lại .

Ai biết được, giây phút cô ngẩng đầu lên, tim anh đã hụt bót một nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Ấn Tượng

Chương 6 .

Đêm qua về, hai chân tôi như muốn rã ra vì giày cao gót, nên hôm nay tôi có lý do để không phải ra khỏi nhà. Tuy nhiên, ba tôi đã ký hợp đồng với Trường Kỳ, nên đã giao cho tôi một chồng tài liệu cao ngất, bảo tôi tham khảo để cùng ông đến công ty giao dịch lần đầu. Tôi cũng không lười đến đâu nên đã xem rất nghiêm túc. Được yêu cầu giao dịch lúc tám giờ, tôi chọn quần áo phù hợp rồi xuống nhà sẵn sàng đi, tôi mặc áo sơ mi trắng cách tân, quần jeans đơn giản và blazer form dài khoác ngoài, tóc tôi cũng đã trở lại ngắn với màu xanh ngọc bên trong.

Tôi cùng ba đến sân giao dịch Trường Kỳ, đến thẳng phòng giám đốc ở tầng cao nhất, tào nhà Trường Kỳ với quy mô 12 tầng thiết kế khép kín đặc biệt, từ thang máy có thể nhìn thấy cả thành phố. Phòng giám đốc ở tầng cao nhất, nhìn qua cửa kính có thể thấy ông chủ Trường đang xem xét tài liệu, bên ghế sofa là Thiên Phong, ba tôi lịch sự gõ cửa, ông chủ Trường biết ba tôi đến nên tận tình chạy tới mở cửa, mời tôi sofa ngồi. Ông chủ Trường rót trà, ngồi đối diện ba tôi, còn đối diện tôi, Thiên Phong.

Tôi quan sát căn phòng, phòng rất rộng, ước chừng còn gấp đôi những căn phòng bên dưới, một cạnh tường được lắp kính chịu lực, có thể nhìn bao quát thành phố, góc phòng có một chậu kim ngân lớn, áp tường là tủ kính chứa đầy bìa hồ sơ, một tủ khác đặt cạnh bên chứa đầy sách, giữa phòng là bàn làm việc lớn, đặt những chồng sách, máy tính, đèn bàn và điện thoại chuyên dụng. Bên cạnh là bộ sofa tôi đang ngồi. Mắt tôi đảo quanh phòng, dừng lại trên khuôn mặt Thiên Phong, anh ta đang đọc sách, có vẻ là sách kinh doanh. Mãi đến khi ông Trường gọi, anh mới buông sách, mắt đụng trúng mắt tôi, anh mới chịu mở miệng : “Lại gặp nhau rồi !”, tôi không quan tâm, mắt bắt cần : “Thì sao?”. Hai người già có vẻ bất ngờ, chưa biết chúng tôi từng gặp nhau. Có lẽ họ không quan tâm, tiếp tục bàn luận, tôi và anh ta chỉ góp vài lời khi cần thiết, suốt quá trình, tôi cảm nhận được ánh mắt anh chiếu lên gương mặt tôi.

10 giờ, tôi và ba ra về, tới nhà, tôi thay quần áo thoải mái và trực tiếp lấy BMW S1000 XR chạy đến nhà sách tìm sách mới, nhà sách không chỉ là nơi cung cấp cho tôi kiến thức, lối làm văn, mà còn là nơi giúp tôi khuấy khỏa tâm hồn. Các bạn cũng thử xem, tìm đến một nhà sách lớn, và bán thời gian cho nó, dồn tập trung lên từng con chữ, ưu phiền sẽ gạt đi ngàn nào .! Tôi tìm được vài quyển sách ưng ý, chủ yếu là tiểu thuyết và phần ít là nói về thị trường, quyết định mua hết mang về. Tôi rời xe, chiếc phân khối lớn lao vun vút trên đường, để lại những ánh mắt trong theo, trong số đó, có một ánh nhìn đặc biệt.

Tôi không về nhà mà tới quán cà phê quen thuộc. Guu Coffee là một quán giải khát tổng hợp, thiết kế nội thất đặc biệt là điểm nhấn rất riêng của quán, tôi đẩy cửa, chuông trên cửa do có tác động phát ra tiếng leng keng thu hút chú ý, chủ quán – chị Vân – nhìn tôi cười tươi, gật đầu, tôi cũng gật gật, tự mình tìm chỗ ngồi, xong lôi quyển sách mới mua ra đọc. Chị Vân mang đến cho tôi một phần Latte, song nháy mắt nói nhỏ : “Có người đẹp trai lắm, cỡ em chắc chắn cũng mê!”. Tôi phì cười, cô này lúc nào cũng vậy.

Đọc được một lúc, tôi thấy mỏi, định xoay cổ vài cái cho bớt mỏi, nào ngờ xoay qua lại bất gặp một ánh mắt , của anh ta, Thiên Phong ! Anh ấy cũng đang nhìn tôi, môi khẽ cười, nói gì đó tôi nghe không rõ.

Gặp nhau ba lần, giữa hai người chần chẫn có duyên.

*****

| Tôi đó |

Tôi ngồi hai chân vắt chéo, tay xoay xoay cây bút điều luyện, vừa tham khảo những bộ hồ sơ ba vừa giao, điện thoại chọt báo tin nhắn, số lạ và nội dung

vòn vẹn hai chữ “Ngũ ngon” . Tôi cảm thấy lạ, vì số điện thoại cá nhân thì chỉ có người trong nhà, Ngọc và chị Vân biết. Vậy thì ai đây ??

*****

Mong mọi người dành ít thời gian nhận xét truyện *cuối đầu*. Dy cảm ơn *cười*.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Cảm Giác .

Chương 7 .

Hôm nay sẽ là một ngày bình thường, nếu tôi không bị tai nạn, và mắc vào một mớ rắc rối.

| Auto tua lại vài tiếng trước |

Tôi đi học về, xe chạy đều đều, chợt, từ hẻm nhỏ lao ra một người đàn ông to cao bặm trợn, mặt mày hung dữ, xe ông ấy tông vào xe tôi, làm cả tôi và ông ấy đều ngã, cơ thể tôi ma sát với mặt đường, làm hai tay và đầu gối bị thương, tuôn máu, ông ấy thì trầy ở hai tay, xe ông ấy tiếp đất và xước hết một bên. Tôi vốn là người đơn giản, chỉ xin lỗi rồi dựng xe dậy định về, vì lần này, tôi hoàn toàn vô tội. Tuy nhiên, ông ta cố tình giữ tôi lại rồi còn đòi bồi thường. Tôi cũng định bồi thường, nhưng lại không mang tiền! Ông ta la lối, đòi làm lớn chuyện, tôi ra sức xin lỗi, vì nếu chuyện này lan ra, thể nào ba tôi cũng hay tin mà xử gọn ông ta. Không dừng lại ở đó, ông ta để ý đến nhan sắc của tôi, buông lời gạ gẫm, từ ngữ thô tục hết sức. Lúc này, tôi không kiềm chế nữa, lên tiếng :

-- Ông nghĩ gì vậy ? Người như ông, tôi gọi là bác đó !

- - Mày còn dám chống ? Mày tin tao báo công an mày tông tao không hả con khốn ?

- - Chuyện này tôi không hề sai, người sai là ông !

--Á à, mày còn cãi.

Đến đó, ông ta nắm chặt tay, định đánh tôi, tôi hai tay đưa lên đầu theo phản xạ tự nhiên, tuy nhiên, một lúc mà chưa thấy động tĩnh, tôi hé mắt, thì thấy anh ta – Thiên Phong – đang giữ chặt tay ông ta, rồi ném mạnh ra phía sau, làm cả cơ thể to lớn của ông ta dịch theo. Song, anh ta quay về tôi, ánh mắt có vài tia giận dữ, hai tay cầm cánh tay bị thương của tôi :

-- Đi, anh đưa em về.

-- Khoan ..

Câu tôi nói chưa xong, ông kia như điên tiết xông tới định đánh luôn Thiên Phong, anh nhanh chóng dùng chân đá vào mạn sườn ông ta một cái, ông ta đau đón ôm một bên, ngồi vật xuống đất.

-- Đừng bao giờ động vào cô gái này lần nữa, cần thận mạng cũng không còn !! – Anh buông câu đe dọa, tay kéo tôi đi.

Tôi quay đầu lại, mắt chút xót xa nhìn con BMW còn nằm chổng gọng, dấu sao cũng là tiền tôi bỏ ra mua, gắn bó với tôi cả năm, bỏ đi nhất định không được, nói lớn :

-- Khoan đã, xe của tôi..!

-- Em không lo cho cơ thể sao ?? – anh gắt, mắt nhìn hai tay đang tuôn máu.

-- Nhưng xe của tôi ...

-- Một lát sẽ có người đưa đi sửa – anh ta thờ ắt, mắt thôi nhìn tôi.

-- Còn ... ông ta ? – Tôi e dè, nhìn người đàn ông còn đau đón vật vã ở kia.

-- Chết là đáng – Anh lạnh giọng, nghe rõ đáng sợ.

-Nhưng ..

-- Ông ta còn hại em mà – anh cất giọng tôi, ánh mắt như chứa lửa.

-- Tôi chưa bị gì cả mà, nè ..

-- Ông ấy sẽ được đưa vào bệnh viện – anh buông lời, miễn cưỡng.

Ai biết được, lúc anh chợt thấy hình ảnh người con gái làm tim anh hồi hộp mấy nay, đang bị một người đàn ông khác làm phiền, nhìn cô bị thương, máu thành dòng, tim anh chợt nhói, là anh đã kiềm chế mà không dân cho ông kia một trận, cho biết thế nào là cái giá khi động vào cô ấy.

*****

Anh ta đưa tôi vào bệnh viện, cho khám tổng quát, rất may tôi chỉ bị thương bên ngoài, mất máu một ít, chứ xương cốt bên trong vẫn ổn. Dù vậy, anh ta buộc tôi phải ở lại bệnh, truyền thêm máu và kiểm tra lại, hơn nữa còn băng bó đủ chỗ rất rắc rối.

Tôi nằm trên giường bệnh, má phải lúc đó va vào chống xe nên có trầy một đường, giờ phải dán urgo vào, thực sự không muốn nhưng anh ta bắt tôi phải làm vậy. Tay phải nối với dây truyền dịch, anh ta ngồi bên, chốc chốc lại kiểm tra xem dịch đã truyền tới đâu, phòng bệnh yên tĩnh đến nỗi nghe được tiếng điều hòa hoạt động.

-- Sao anh lại làm vậy ? – tôi mở miệng trước, lần này chính xác là tôi mở miệng trước.

Anh hơi bất ngờ, hỏi lại :

-- Làm gì?

Tôi không đáp, mắt nhìn vào chỗ băng bó. Anh ta hiểu, nhẹ giọng :

-- Em sẽ làm gì khi một người em trân trọng bị làm thương ?

“Trân trọng” ?

Chiều, anh đưa tôi về, xe đã dựng trước cửa và hoàn toàn lành lặn, tôi vui. Trước khi về, anh ta còn dặn dò kỹ lưỡng nào phải uống thuốc, nghỉ ngơi, rồi còn ít vận động, ... tôi thấy anh ta bao đồng ...

Tôi vào nhà, cô tôi về bình thường để mọi người không lo lắng, cũng may ba và vợ kế ông ấy đã sang Mỹ từ tuần trước, nhà chỉ còn vài người làm, tôi lo mọ xuống nhà bếp, tìm nước uống thuốc.

Chợt nhận ra tôi không thể cãi lời anh ấy.

Tối đó, điện thoại lại nhận được tin nhắn với hai chữ “Ngủ ngon”.

*****

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Tôi Thích Em.

Chương 8 .

Bảng đi vài ngày, vết thương tôi cũng đã bớt đau. Cái tin nhắn kỳ lạ kia vẫn gửi đến đều đặn. Và tôi ... cũng không gặp anh ấy nữa. Tôi ngồi trong phòng riêng, hai chân gác tùy tiện lên bàn, chợt nghe tiếng chuông cửa, chốc lát chị giúp việc chạy lên báo có người tìm, tôi cũng ậm ừ rồi xuống xem là ai. Qua cổng sắt, anh ấy ngồi trong xe, mắt nhìn vào. Thật sự là, tôi nhắm mắt, ý hỏi tìm tôi có việc gì. Anh ta lười mở miệng :

-- Tôi đến đưa em đi tái khám.

-- Tôi không cần tái khám.

-- Lên thay quần áo khác đi – anh ta ra lệnh – mặc kín vào !!

Chẳng hiểu sao tôi lại nghe lời, còn hậm hực sau câu “mặc kín vào”. Bình thường tôi đâu mặc hở chứ.

Vài phút sau, tôi trở xuống, mặc jeans và thun đơn giản, anh nhủ mày :

-- Áo ngoài đâu?

-- Không cần.

Không nói, anh ta lấy áo của mình đưa cho tôi, ra lệnh :

-- Mặc vào!

- - Đã nói là không cần mà.

-- Em mặc vào đi, em bướng quá!

- Không muốn nói nhiều, tôi lẳng lặng mặc áo vào, chiếc áo rộng và còn lưu mùi hương nam tính của anh ấy. Tôi ngoảnh mặt ra ngoài, tay chống cằm nhìn cảnh vật ven đường trôi nhanh.

Sau khi tái khám, chắc chắn không còn vấn đề gì và tổng thêm cho một đồng thuốc, anh ta đưa tôi về, trên đường yên lặng không nói gì, mãi đến khi sắp tới nhà, anh ta mới mở miệng :

-Mai đi học mấy gì ?

-Chi ?

-Tôi rước.

-Không cần !

Anh ta nhìn tôi, ánh mắt có ma lực khiến tôi giống như bị hút vào, chỉ còn cách chịu thua, nói nhẹ :

-- 7 giờ 15. – tôi gắt.

-- Ngoan.

- Anh ta cười nhẹ, vẻ mặt được ý.

Về nhà, tôi bấm số gọi cho Ngọc . Lúc sau, cô nàng trả lời :

-- Tao nghe .

-- Mày mai đi một mình nha, có người chờ tao đi rồi.

-- Ai vậy ?

-- Nhiều chuyện quá.

-- Ủ, biết rồi biết rồi. Thế nhá. – đầu dây kia, cô nàng đang lờm lờm cái điện thoại.

Đầu bên này, tôi phì cười, cô nàng đã vui lại rồi.

| Tới |

Tôi đang chuẩn bị bài cho ngày mai, điện thoại lại báo tin, tin nhắn quen thuộc đến nỗi không cần xem cũng biết là gì. Tuy nhiên, tôi không ư chi mấy cái sự bí ẩn này, quyết cầm điện thoại trả lời tin nhắn :

-- Ai vậy ?

-- Ồ, cuối cùng đã chịu trả lời rồi.

- - Tôi hỏi ai đấy ! – đọc lời thôi cũng biết tôi bực như thế nào.

-- Thiên Phong.

Thật bất ngờ, tôi đờ ra một lúc, sau, câu nói “Mọi thứ tôi muốn biết, đều sẽ biết được” chạy xẹt ngang đầu, nên tôi thôi thắc mắc.

-- Sao anh lại làm vậy ? –tôi hỏi trước.

-- Em thấy phiền ?

-- Rất phiền.

-- Là sự phiền phức đặc biệt đó – Anh nhìn màn hình nhấp nháy, khẽ cười.

-- Một lần nữa, tại sao anh lại làm vậy ? – Tôi, không hề giỏi kiên nhẫn.

-- Vì tôi thích em . – Tin nhắn mạnh mẽ, khẳng định chắc nịch.

Tại một căn biệt thự trắng cách nhà cô 3 km , anh ngồi trong ấy, mắt nhìn tin vừa gửi, mỉm cười, nụ cười thật nhẹ nhưng chất chứa yêu thương. Cô gái ấy, thoát nhìn thật mạnh mẽ, lúc nào cũng không muốn nhận lấy sự giúp đỡ, nhưng nhìn sâu vào đôi mắt kia, đó là một nỗi buồn phảng phất thường trực, cô gái đó, có lúc lại yếu đuối đến lạ, cô luôn khiến cho anh được che chở, được bảo vệ. Lần đầu anh gặp cô không phải ở bữa tiệc, mà là ở bến Bạch Đằng !!

| Flashback |

Hôm ấy, anh, sau công việc ở công ty, liền muốn khuây khỏa tâm trí, nên theo lời khuyên của thư ký nên đã đến đó dạo chơi. Nơi đó vắng quạnh hiu, lại man mác buồn, anh đã định bỏ về, nhưng đập vào mắt anh là một thiên thần ngồi dựa vào gốc cây, ánh mắt buồn và đôi chút đáng thương. Anh không phải loại người đam mê người đẹp, nhưng trong giây phút, anh đã muốn mình được làm người đưa tay cầm dòng nước mắt chực trào kia, ôm cô vào lòng và vỗ về, muốn nhìn thấy cô cười một lần, nhưng, cô không cười. Tất cả những gì anh đã làm là đứng từ xa nhìn cô. Mấy ngày sau, trong tâm hồn anh vẫn vương vấn hình ảnh của cô, khó lòng gạt bỏ. Đến ngày tổ chức tiệc, gặp lại cô, tuy nhiên, không phải là hình ảnh yếu đuối nơi kia, mà là một cô gái mạnh mẽ và lạnh lùng, tìm anh lỗi nhịp liên hồi, anh biết chắc mình đã có cảm giác với cô và quyết theo đuổi đến cùng .

| End flashback |

Tôi không trả lời tin nhắn, đầu trống rỗng, tâm trí tựa hồ đã bay đến nơi xa.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tai Nạn .

Chương 9 .

Bây giờ là 7 giờ sáng, tuy nhiên, tôi vẫn còn ngủ, vì đêm qua phải viết bản thảo đến tận khuya. Hôm nay phải đi học, nhưng cơ thể thực không chịu nghe lời, đành nghỉ học vậy. Điện thoại chợt reo, người gọi đến chính là người đã làm phiền tôi những ngày qua. Tôi mở máy, áp điện thoại vào tai.

-Sao còn chưa đi học ? – Thiên Phong nói qua loa.

-Tôi thiếu ngủ.

-Hôm nay lớp em có kiểm tra đó.

-Tôi biết.

-Vậy sao còn chưa đi học ?

-Muốn ngủ.

-Lên lớp làm bài xong tôi đưa em về ngủ. Em thay đồ đi, 10 phút nữa tôi qua ! – Anh ra lệnh, sau có tắt máy.

Dẫu sao anh ta cũng sẽ qua, hơn nữa chỉ cần làm bài xong là về nhà, ậy nên tôi lê cả thân thể uể oải vào phòng tắm thay đồ. 10 phút sau, anh ta đến, tôi đã đứng sẵn trước nhà.

-Sao đêm qua không ngủ ? – anh ta hỏi khi tôi đang đeo dây an toàn.

-Có ngủ.

-Có ngủ sao hôm nay lại thiếu ngủ ?

- Ngủ ít.

- Sao lại ngủ ít.

- Bàn thảo ! – tôi đáp, mắt nhắm nghiền như sắp ngủ tiếp.

Bên ghế kia, anh cau mi tâm, lộ vẻ khó chịu :

- Em phải tự chăm sóc bản thân chứ.

- Nó thực sự không cần ! – Tôi nhắm mắt, giọng đều đều.

Xe tới trường lúc 7 giờ 35 , anh ta bảo tôi vào làm bài kiểm tra sau đó anh ấy chờ về, đồng thời đưa xe nệm gọn bên đường.

Tôi bước vào lớp, con Ngọc đã ngồi đó, mắt lờ mờ và môi chu chu :

- Đúng là, chỉ anh ta mới ép buộc mày được.

- Là mày phải không ?

- Há ? Gì cơ ? – Ngọc thắc mắc trước câu nói không ăn nhập gì của tôi.

- Mày nói anh ta làm vậy phải không ?

- Đầu nào , tao chỉ nói là mày chưa đi học, với hôm nay lớp làm kiểm tra thôi. Còn việc anh ấy bắt mày đi học tao không hề can dự gì hết.

Tôi lờ mờ, còn tỏ ra vô tội nữa chứ.

Giáo viên vào lớp và cho làm bài kiểm tra ngay, suốt giờ làm bài, cô ngừng cứ huyền thuyên mấy câu kiểu như “ mày sướng thế, có người đưa đón luôn cơ”, “anh ấy tốt quá mày nhỉ?”, “trúc gì tao có bồ giống anh ấy” rồi còn “sao mày không tiến tới luôn đi?”. Tới đó, tôi quay ngoắt liếc nàng một cái sắc lẹm, cô nàng biết thân biết phận nên lặng câm. Tôi hải lòng, làm xong bài nhanh chóng, sau đó xin phép ra về sớm vì sức khỏe.

Tôi ra khỏi cổng, anh ta ngồi trong xe, mắt nhìn tôi.

- Sao còn chưa về ? –tôi đứng cạnh xe, hỏi.

- Tôi mà đi thì ai đưa em về ?

- Tôi tự về được mà.

- Nói nhiều, lên xe ! – anh mở cửa, kéo tay tôi. Tôi nhủ mày, dấu sao vết thương trên tay chỉ vừa liền lại vài ngày trước, cả cử động mạnh cũng hạn chế, thấy tôi nhủ mày, anh ta bối rối, mở miệng xin lỗi.

Tôi không muốn về nhà, nên đề nghị anh ta đưa đến Cầu Ánh Sao ở quận 7. Anh ta cũng đồng ý, lái xe thật chậm vì biết tôi muốn ngủ. Một tiếng sau, trời lửng lờng, tôi tỉnh dậy, thấy xe đang đậu dưới một bóng cây cao, phía trước là Cầu Ánh Sao bắc qua sông Bán Nguyệt. Mới 10 giờ trưa, bùng tôi đói cồn cào, dạo sáng đã ăn gì từ tở đầu. Chợt, anh ta quay xe, tôi nhìn về bất ngờ, hiểu ý nên anh ta mang tôi đi ăn. Chúng tôi vào một nhà hàng gần đó, tôi nhờ anh gọi món trước, nhưng anh đẩy menu lại, bảo tôi chọn món.

- Cho tôi phần cơm này, à, làm giúp tôi một phần Latte Macchiato nữa. Cảm ơn anh – tôi gọi món trước.

- Phần cơm giống cô ấy và một phần Espresso. – anh đẩy menu cho nam bồi bàn, sau đó đan hai tay chống cằm nhìn tôi.

Thứ ăn mang ra, tôi và anh ấy ăn và nhanh chóng rồi đi lúc 11 giờ 30. Vì còn khá trưa nên chúng tôi đi vào một siêu thị gần đó, trốn vào không khí mát lạnh sáng khoái. Tôi không có ý định mua gì, chỉ là đi giết thời gian. Tuy nhiên có vài thứ đã lọt vào tầm mắt tôi. Cuối cùng, tôi chọn được vài quyển tiểu thuyết, cái ốp lưng điện thoại và headphone, rất may có mang theo thẻ tín dụng nên không cần lo về tiền bạc.

3 giờ, chúng tôi trở lại chỗ lúc trưa, lúc này gió mát rất thoải mái, thoải mái tới nỗi tôi lại thiêm thiếp ngủ quên mất. Lúc tỉnh dậy thấy trên người có áo khoác anh, anh nói là lúc ngủ tôi có run và hắt hơi. Chẳng lẽ lại bệnh ? Với nữa, anh ấy không ngủ sao ?

*****

Về đến nhà, tôi buông nhẹ lời cảm ơn rồi bước vào sân rộng. Lúc tôi bước lên bậc thang dẫn lên tầng hai, vô tình đụng mặt vợ kế của ba. Hôm nay ba tôi đi công tác một mình, chuyến đi kéo dài tận hai tháng, nên bà ta ở nhà một mình hưởng giàu sang phú quý. Thấy tôi, bà ta lộ mặt hồ ly, cái nhìn cực đoan khó chịu.

- Sao con gái lớn rồi mà không lo đi làm kiếm tiền, ở không ăn bám ba mẹ hoài thế không biết ! – Chính xác là bà ta khiêu khích trước.

- À, bản thân bà đã làm được gì cho cái gia đình này ? – Với loại người này tôi không ngại trở thành “vô học, hỗn hào”.

Bà ta đỏ mặt tím tái, nói như thét :

-Thứ con gái mất dạy, mày ... mày muốn chết hả ?

-Chết thì tôi không ngại đâu, chỉ sợ người chết trước là bà thôi. – tôi nhếch môi.

- Mày nói cái gì !!?

-Bà nghĩ tôi không biết chuyện bà lén lút nuôi tình nhân bên ngoài bằng tiền của ba tôi sao ? Chỉ là tôi không muốn nói thôi !

Như không kiểm chế được, bà ta một bước tát thẳng vào mặt tôi, mặt tôi in hằn 5 ngón tay, xui xẻo thay, tôi đang đứng ở mép cầu thang, mất thăng bằng, tôi ngã xuống từng bậc cầu thang, đầu va đập với nền, rất nhanh, dòng máu đỏ tươi tuôn thấm đẫm một khoảng. Đứng phía trên, bà ta hốt hoảng bỏ chạy, người làm trong nhà đều đi vắng cả, trong giây phút, trong đầu tôi hiện ra hình ảnh anh ấy – Thiên Phong.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nguy Kịch .

Chương 10 .

Tôi thờ dốc, phía sau máu vẫn tuôn, phía trước trán bị một mảnh kính mất đâm sâu, ra nhiều máu, tay trái và một chân tê liệt, tay phải tôi vô thức tìm điện thoại và bấm dãy số gần nhất.

-Anh nghe – tiếng Thiên Phong.

-Cứu... .. giúp em với – bên đây, tôi lấy hết sức nói, giọng ngắt quãng.

Không có phản hồi, chỉ nghe bên kia là tiếng gió, không lẽ, anh ấy bỏ rơi tôi sao ? Tôi chợt cảm thấy trống rỗng, cảm giác sóng mũi cay cay, không phải vì đau, mà là vì có cảm giác như vừa mất đi một thứ quý giá. Mắt tôi nhắm dần, trong giây phút cuối cùng, tôi thấy anh ấy, anh ấy trước mặt tôi, khuôn mặt anh tú thắm đượm mồ hôi, không ngừng gọi tên tôi. Là anh ấy thật sao ? Thật tốt quá...

*****

Trưa hôm ấy, một chàng trai khắp người bê bết máu và mồ hôi, hai tay bết một

cô gái mất nhắm nghiền, khắp người cô đều là máu, máu đỏ lẫn tóc xanh, một sự phối hợp đáng sợ. Chàng trai mang cô gái vào bệnh viện, lập tức yêu cầu phẫu thuật.

Hai cánh cửa phòng phẫu thuật đóng kín, để lại chàng trai đứng bên ngoài, ánh mắt chàng trống rỗng và đau đớn, miệng luôn thì thầm tên cô gái. lát sau, một cô gái khác trẻ tuổi chạy đến, ánh mắt hoảng sợ, nước mắt giàn giụa :

-Dy, Dy đâu rồi anh ?

-Còn phẫu thuật.

-Nó bị làm sao vậy ?

Chàng trai không đáp, chỉ lẳng lặng lắc đầu.

Thời gian như trôi chậm lại, hai con người, hai suy nghĩ, nhưng cùng hướng về một người, người đó, bây giờ, sống chết không rõ. Điều duy nhất họ có thể làm bây giờ là cầu nguyện và chờ đợi. Y tá trong phòng ra vào liên tục, càng khiến tâm trạng họ tệ hơn.

Chuyện gì tới sẽ tới, cánh cửa phòng phẫu thuật bật mở, hai y tá đẩy xe nằm ra trước, trên đó, cô gái tên Phương Dy dây nẹp chẳng chặt, đầu cuốn băng trắng, tay và chân được cố định. Chàng trai đứng bật dậy, cùng cô gái tên Ngọc chạy đến bên cạnh, miệng gọi tên cô không ngừng. Nam bác sĩ bước ra sau, tay kéo khẩu trang lộ gương mặt còn rất trẻ, độ chỉ khoảng 22, 23 tuổi, tuy là một bác sĩ trẻ tuổi, nhưng lại là người tài giỏi nhất trong hàng chục bác sĩ tài giỏi của bệnh viện.

-Viễn à, Dy bị gì vậy ? – Phong đặt câu hỏi khi thấy vị bác sĩ.

-Sơ bộ thì thấy cô gái bị chấn thương ở phần đầu, có lẽ do va đập, rất may không ảnh hưởng mấy tới não, hôn mê mất nhiều máu, máu của cô ấy tuy hiếm nhưng may mắn ngân hàng máu của bệnh viện vẫn còn, tay và chân trái gãy, ngoài ra chỉ bị trầy xước nhẹ ngoài da. – Bác sĩ Viễn đọc hồ sơ, sau đó nhìn Phong – mày cũng đừng lo quá, sẽ không sao đâu.

-Bao giờ cô ấy sẽ tỉnh.

-Chuyện đó tao không chắc, có thể là một tuần, một tháng, hay thậm chí một năm.

Phong thở dài, bất lực.

-Tao vào thăm được chứ ?

-Tất nhiên, mày qua kia đăng ký và đóng tiền viện phí đi, phòng của cô ấy nằm trên tầng 3, phòng 19.

Phong cùng Ngọc lên phòng bệnh, cánh cửa phòng mang số 19 hiện ra trước mắt. Phòng VIP, rộng chừng 70 mét vuông, nội thất trang trí như một phòng nghỉ khách sạn, đầy đủ tivi, máy điều hòa, tủ lạnh và nhiều thứ khác, bốn phía một màu trắng lạnh. Dy nằm đó, hôn mê sâu, ống thở đặt trên gương mặt hoàn mỹ đã xanh xao, điện tâm đồ chạy đều, xung quanh dây nhợ rối tung. Phong nhìn cô, ánh mắt tận cùng sự đau đớn, chỉ nhẹ nắm lấy bàn tay trắng nõn, mỏng manh. Rất khẽ, một giọt nước mắt, rơi trên mu bàn tay, giọt nước mắt như hạt pha lê, rơi xuống và vỡ tan. Ngọc khóc nức, ngồi bên cô bạn thân mà nước mắt không ngừng.

Trời gần khuya, Phong thuyết phục Ngọc về nhà nghỉ ngơi, một mình anh ở lại phòng bệnh, hai tay nắm lấy tay Dy, tiếng bíp bíp của máy móc hòa với tiếng thở thật nhẹ, không gian lắng đọng đến lạnh người.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Mê Man

Chương 11 .

6 giờ sáng, những ánh dương đầu tiên chói rọi ảm áp, bên ngoài, gió nhẹ thổi, chim vẫn tung bay, trong phòng bệnh, Phong chợt tỉnh, anh vừa ngủ quên một lúc. Hai tay vẫn giữ lấy tay Dy, như chưa từng muốn rời xa ... Anh vào toilet rửa mặt, bên ngoài, Dy vẫn mê man, hơi thở phà vào ống thở thật nhẹ, nhẹ đến tưởng chừng không tồn tại. Phong ngồi phịch lên ghế sofa gần đó, cơ thể mỏi nhừ vì cả đêm trệt tư thế, quần áo vốn tươm tất đã dần trở nên xốc xệch. Hai tay đặt trên mi tâm, day day, chuyện này, nhất định không phải do tai nạn, anh chắc chắn sẽ làm rõ.

Một lúc sau, Ngọc vào phòng bệnh, mang theo hoa và ít thức ăn, cô chậm rãi cắm hoa vào bình, đặt hộp thức ăn bên cạnh, hai tay nắm tay Dy, miệng thì thầm “Dy à, phải khỏe, tỉnh dậy mau nhé!”, sau đó cô đưa hộp thức ăn cho Phong, đề nghị anh xuống căn tin bệnh viện ăn lấy sức, còn cô ở lại phòng bệnh.

Ngọc thực không phải một cô gái mạnh mẽ, cô cũng như Dy, cũng khoác lên mình một gương mặt khác, một cô gái hồn nhiên hay cười. Đêm qua, cô đã khóc rất nhiều, Dy là bạn thân từ tấm bé, đến nay cũng 16 năm, cả hai đã xem nhau là người một nhà. Thấy người nhà của mình gặp chuyện như vậy, ai lại không đau lòng.

- Sao lại bất cẩn như vậy chứ ? Có bao giờ mày để người khác lo đâu ? Vậy mà ...

Đáp lại lời cô là tiếng máy móc cứng nhắc khô khan.

- Ba mày đó, ông ấy đi công tác lâu lắm. Nghe đâu vừa gặp vấn đề nên phải 3, 4 tháng nữa mới về.

....

- Tao thề tao chưa nói với ông ấy chuyện này đâu !

.....

- Dy à, nhìn mày vậy yếu đuối quá .

Tiếng thở dài nghe buồn não ruột.

Ngày dài cứ trôi, cứ trôi. Gắng liên với thân xác cô gái hôn mê sâu kia là chàng trai tài sắc vẹn toàn, quen thuộc đến nỗi, người trong bệnh viện cũng đã quen mặt. Chàng trai mấy ngày thiếu ăn thiếu ngủ, cơ thể tiêu tụy thấy hẳn, khuôn mặt nhợt nhạt nhưng không làm giảm đi nhan sắc và uy lực phát ra. Mọi

công việc ở công ty, chàng trai đều giao hết cho thư ký tin cậy. Gần như toàn bộ thời gian anh đều trú tại bệnh viện này.

*****

Năm ngày, sáu ngày, một tuần, hai tuần, ...

Đến nay là tuần thứ ba từ ngày cô gái rơi vào hôn mê, tình trạng cô vẫn vậy, không khá khẩm hơn, cũng không có dấu hiệu trở nên tồi tệ hơn. Chất dinh dưỡng vẫn truyền đều vào cơ thể cô, xung quanh là dây nhợ và máy móc. Cơ thể cô cũng vì vậy mà gầy rạc đi.

Hàng ngày, Ngọc mang hoa đến thay, kèm thêm Matcha yêu thích. Mỗi ngày, cô đều có một câu chuyện kể cho Dy nghe, khi thì là chuyện trường lớp, khi thì chuyện thị trường, chuyện người này trở thành tỉ phú, chuyện cô kia phát ngôn gây sốc ,.... có khi, còn là một câu chuyện tình thật đẹp.

- Dy à, truyện mày viết ... lại lọt top kia... là hạng nhất đó... dậy mà xem đi Dy !!

Ngọc rơi nước mắt, lặng nhìn cô bạn nằm im thín thút.

Về phần bà Nguyệt – vợ kế của ba Dy – sau hôm kinh hoàng ấy, bà ta có phần hoảng sợ, một mạch trốn trong một khách sạn lớn, vài ngày sau, khi nghe ngóng được tin Dy đã hôn mê, bà ta phần yên tâm đã trở về nhà sống cuộc sống đầy đủ như một vị hoàng. Bà ta đặc ý, cho rằng Dy sẽ không qua khỏi.

*****

Tuần thứ sáu, đã gần một tháng rưỡi, thời gian tưởng chừng ngắn nhưng lại là một quá trình dài đằng và dạt đầy tình thương nỗi nhớ. Hy vọng mọi người dành cho cô dường như không hề thuyên giảm.

Mặt dù hiện tại, Phương Dy gần như không hiện diện với xã hội, nhưng số lượng sách bán ra của cô vẫn tăng, mỹ phẩm Mộc Beauty vẫn chạy hàng, một mặt là nhờ Ngọc đã nhận hàng và bán ra, hơn nữa tiệm nhỏ của cô vẫn hoạt động đều.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Phép Màu .

Chương 12 .

Hai tháng mười hai ngày. Đã là hai tháng mười hai ngày từ lúc Dy gặp nạn. Một con số không dài không ngắn, nhưng trong con số đó, chất chứa những nỗi đau, những giọt nước mắt. Thân xác cô gái vốn khỏe mạnh, nay chỉ là một cô nàng bé nhỏ, tô thêm chút yếu ớt.

Hơn hai tháng, những hy vọng mọi người gieo ở cô như giảm đi đôi chút. Nếu là người ngoài nhìn vào sẽ một mực cho rằng cô chắc chắn không vượt qua ngưỡng cửa sinh tử, trừ khi có phép màu.

Ngày hôm đó, ngày thứ mười ba, trời mưa tầm tã. Mưa to như thể muốn tiễn biệt linh hồn cô gái không rõ sống chết nằm dưới kia. Mưa to như thể tiếc thay cho cô gái có tài có sắc nhưng không có phúc. Mưa to như khóc thay cho hai sinh linh luôn hiện hữu bên cạnh cô gái. Mưa to như thể muốn giành những giọt nước cuối cùng cho cô. Cảnh tượng buồn đến thảm, ai cũng nghĩ, cô sẽ không qua khỏi trong ngày hôm nay.

Tuy nhiên, sau cơn mưa, sẽ có cầu vồng. Cầu vồng bảy sắc như mang đến phép màu cho trần thế. Trong ngày mười ba – con số của sự xui xẻo – nhưng cô gái đó – người tưởng chừng sẽ mãi rời xa – đã tỉnh dậy.

*****

| Sáng hôm đó |

Tôi chợt lấy lại ý thức. Hai mắt như có chất kết dính, khó lòng mở ra được. Mắt một lúc, tôi hé mắt, ánh sáng mặt trời chói rọi khiến tôi chớp mắt. Định đưa tay lên cản lại ánh nắng, nhưng tay tôi, sao không nhấc lên nổi. Đưa mắt xuống nhìn, thì ở đó, người tôi nhìn thấy lần cuối trước khi hôn mê, đang ngủ ngay bên cạnh, đầu tựa lên giường bệnh, tay giữ tay. Tôi vui, tôi hạnh phúc, tôi thực sự hạnh phúc. Khẽ đưa tay còn lại chạm vào gương mặt ấy, đường nét vẫn thế, vẫn cuốn hút, nhưng gương mặt đã tiêu tụy hẳn. Tôi ... đau lòng. Ánh mắt anh chợt mở, ngơ ngác nhìn tay tôi, rồi quay phắt nhìn tôi, tôi giương mắt nhìn lại. Nhanh chóng, anh nhấn nút gọi bác sĩ, nói như thét : “Dy tỉnh rồi !!” .

Anh nhìn tôi, tôi nhìn anh. Không gian như lắng lại vài giây. Chợt, anh ôm chầm lấy tôi, ôm nhẹ như sợ tôi đau, đầu ghé lên vai tôi. Bên lưng, tôi cảm giác như anh đang khóc.

-Em tỉnh rồi !! Cuối cùng cũng tỉnh rồi !!

-Anh ... khóc à ?

-Ai khóc ?? – anh buông tôi, hai tay xoay mặt tôi đối diện mặt anh, mắt ráo hoảnh.

-... – tôi cảm nín, tình huống lúc này, thực sự không biết nên nói gì.

-Tôi . Thực sự nhớ em

-Vậy có ai nói tôi cũng nhớ anh chưa? – tôi cười, nói thật với lòng.

Anh ngậy người, lát sau nhanh chóng cảm thấy hạnh phúc.

Bác sĩ Viễn và y tá lên, sau khi khám sơ bộ, cho thấy cơ thể tôi đã hồi phục gần như đầy đủ, tay và chân gãy cũng đã liền xương, tuy nhiên cần hạn chế hoạt động nhiều.

Đến lúc này, tôi mới thực sự quan sát nơi mình đang nằm. Bốn bên đều là màu trắng, trước mặt là tivi lớn, bên phải là sofa, bên còn lại là cửa sổ lớn. Trên đầu tủ cạnh giường là một bình hoa lớn, một tách Matcha, và quyển sách do tôi sáng tác. Chỉ có thể là Ngọc đã làm. Giờ này cô nàng vẫn chưa có mặt, có lẽ đã đi học rồi. Tôi mượn điện thoại anh, bấm số Ngọc.

-Em nghe đây, có chuyện gì không ạ ? – giọng cô nàng.

-Anh nào ? – tôi cố tình giấu.

Ngừng lại một phút, bên kia không tí động tĩnh.

-Là mày hà Dy ? Là mày phải không Dy ? – cô nàng hấp tấp, giống như trẻ con vừa tìm lại được món đồ yêu thích.

-Là tao đây – tôi buồn cười.

- ...

Bên kia chợt ngắt, theo tôi đoán thì cô nàng đã bỏ lớp mà chạy đến đây rồi.

Như những gì tôi nghĩ, 15 phút sau, cô nàng đẩy cửa, tiếng cửa đánh rầm vào bức tường khiến tôi giật mình, còn chưa kịp răn cô một tiếng thì đã bị cô ôm cứng, sau đó, cô nhanh chóng rơi nước mắt.

-Con điên này, có biết tao lo lắng không hả ? – Vừa khóc, cô vừa cắn nhai.

-Biết rồi biết rồi – tôi nhẹ đẩy, ôm chút nữa tôi sẽ tắt thở mà chết mất.

*****

Ngày hôm đó, sau khi làm thủ tục, tôi quyết định về nhà, mặc dù Phong đã cản, muốn tôi ở lại bệnh viện kiểm tra thêm.

Nhất định phải về nhà, để xem “bà chủ” kia đang sung túc như thế nào. Để rồi xem, một khi đã đụng tới tôi, nhất nhất không yên ổn.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Nhà Có Chủ .

Chương 13 .

Bà Nguyệt ngồi trên sofa, những ngón tay đeo đầy nhẫn một cách khoa trương đang kiểm tra ví tiền, trên người vận một bộ váy dài và rất không hợp tuổi, có lẽ bà ta định đi tiệc tùng gì đó. Cô người ở chạy đến bên, cuối đầu thưa :

-Thưa bà chủ, có người đến tìm ạ !

-Nói đi đi, tao đang bận.

-Nhưng thưa bà chủ, người đó nói người đó rất quan trọng, không vào được sẽ có chuyện.

Ánh mắt bà ta lộ vẻ khó chịu, ánh nhìn lườm nguýt thật đáng sợ, quát:

-Người ta đến tìm thì cho vào, mày để người ta đứng ở ngoài vậy hả ?

Cô người ở vội chạy ra mở cửa, trong đây, bà ta vẫn thảnh thơi, mắt vẫn tập trung vào những tờ giấy vô nghĩa, không hay biết vị khách kia chính là người mà bà gần như hại chết vài tháng trước.

Giày cao gót gỗ đều lên sàn nhà, không hề lung lay sự tập trung của người đàn bà kia đối với chồng tiền dày cộm, Dy thả cả thân mình ngã phịch lên sofa êm ái nơi đối diện, cất giọng chế giễu :

-Có vẻ bà vẫn sung túc lắm nhỉ?

Đôi tay kia chợt dừng lại, đồng tử bà ta giãn to, nhanh như cắt quay lên nhìn tôi, môi liên tục mấp máy, nói không nên lời :

-Mày.... mày ...

-Tôi sao? Tôi còn sống ! Thật bất ngờ phải không ? –Tôi nhếch môi, lộ rõ ý nực cười.

Bà ta chết trân, mặt như đông cứng vì không tin được sự thật, khuôn mặt dát một lớp phấn dày cũng không thể che đi sự xấu xa làm tôi kinh tởm. Chán chê với biểu cảm ấy, tôi chép miệng đứng dậy :

-Cứ ở đó mà tận hưởng đi, rồi xem cuộc đời bà sẽ ra sao ! – dứt câu, tôi quay lưng bước lên lầu. Chỗ hiện trước hôm trước đã lau dọn kỹ càng, nhìn qua chưa chắc biết được nơi này từng xảy ra xô xát.

*****

Tôi, hai tay dùng khăn lau tóc, trên người còn mặc đồ tắm, bước ra khỏi phòng tắm liền thấy điện thoại báo cuộc gọi, một tay nhấc máy, áp vào tai :

-Alo ?

-Là anh.

-Ừ?

-Muốn ra ngoài một chút không ?

-Ừm . – tôi đưa mắt nhìn đồng hồ, còn khá sớm nên đi cũng không sao.

Tôi thay bộ quần áo thoải mái, cơ thể tôi lúc này cũng đã khỏe hơn nhiều nên có thể vận động tương đối thoải mái. Bước xuống lầu, tôi thấy bà ta vẫn ngồi đó, có vẻ đang suy tính gì đó, lộ vẻ mưu mô, khẽ cười khẩy, người đàn bà này, thực sự có vấn đề.

Ngoài sân, anh đã chờ sẵn, mấy ngày nay tình cảm về anh trong tôi cũng có khác đôi chút, nói rõ hơn thì từ không quan tâm, đến thích.

Thực sự lúc đó tôi chưa quyết định sẽ đi đâu, nhưng sau khi bàn bạc, chúng tôi đi nhà sách, nơi theo tôi thì chính là thiên đường. Đến đó chúng tôi lại chẳng biết làm gì, đành im lặng đọc sách. Mãi đến khi ra về thì có một mảnh tin tức làm tôi đặc biệt chú ý. Dòng tin với tiêu đề “Người phụ nữ với đôi tay trắng một mình xây dựng công ty, sánh ngang hàng với hai ông chủ lớn Đại Hà và Trường Kỳ.” Tôi nhủ mảy khó hiểu, liền quay sang nhìn anh, anh cũng ngơ ngác, vậy đành về nhà rồi tìm hiểu sau.

Xe về đến nhà, tôi tháo dây an toàn, đồng thời cảm ơn anh, anh nhìn tôi, lại dặn nào là ăn uống đủ chất, nào ít di chuyển, nào ngủ sớm, tôi cười, cho rằng anh nghĩ tôi trẻ con, liền cảm ơn lần nữa.

Nói là làm, vừa vào phòng, tôi đã tìm ngay dòng tin lúc chiều, thông tin về người phụ nữ đó rất ít, không tìm được rõ tên họ lẫn địa chỉ. Những gì tôi biết được về cô ấy, bao gồm tuổi và tên công ty. Cô ta 37 tuổi, đang một thân điều khiển công ty cổ phần phát triển bất động sản Golden Star . Tôi ngã xuống giường, ở người phụ nữ lạ mặt này, tôi có gì đó muốn tìm hiểu, nhất định muốn rõ.

*****

Tối, điện thoại nhận tin nhắn chúc ngủ ngon của anh, và tôi đã trả lời.

-Anh ngủ sớm

-Em ngủ đi.

-Anh, chuyện người phụ nữ hồi chiều ...

-Mai anh sẽ điều tra ! Ngủ .

Tôi không nhấc lại, một mực nhắm mắt ngủ, mong ngày mai đến nhanh.

*****

Tài khoản Ask.fm của tôi : <https://ask.fm/TienNguyen414> . Theo dõi và đặt câu hỏi nếu bạn muốn.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Người Xa Lạ Quen Thuộc .

Chương 14 .

| Sáng hôm sau |

Tôi tỉnh dậy đúng giờ, phần vì tò mò về tin tức tối qua. Hôm nay cũng là ngày ba tôi trở về sau mấy tháng nước ngoài. Tôi không ăn sáng mà đến công ty anh ngay.

*****

- Chào em, em cần gấp ai ?- chị tiếp tân mỉm cười hỏi.

-Em đến tìm giám đốc.

-Em có hẹn trước không ?

-Có, thưa chị .

-Vậy mời em đi lối này ! – chị tiếp tân chu đáo hướng tay, chỉ đường tôi lên phòng giám đốc.

-Không cần đâu, để em tự đi. – tôi nhìn số người còn ngồi ở ghế chờ, vì là một công ty lớn bậc nhất thành phố, nên số khách hàng đến rất đông. Mặc dù có rất nhiều tiếp tân, nhưng có lẽ tôi tự đi sẽ tốt hơn.

Qua mười mấy tầng lầu, tôi đến được phòng giám đốc, xuyên qua kính xuyên thấu, có thể thấy anh đang sử dụng máy tính. Tôi đưa tay gõ cửa, một tiếng, anh đưa mắt ngáy lên nhìn, sau đó nhẹ cười khi biết đó là tôi, lập tức cho phép tôi vào trong.

-Sao rồi ?- tôi hỏi khi vừa ngồi xuống sofa.

-Đây. – Anh đưa tôi tập tài liệu, ghi rất rõ thông tin về người phụ nữ kia.

“Tên đầy đủ là Đào Yến Phương, hiện 37 tuổi, là người Mỹ gốc Việt, chuyển sang Mỹ định cư lúc 24 tuổi, hiện đang sống một mình tại New York . Đang điều hành dây công ty xuyên quốc gia, có trụ sở ở Việt Nam”

-Đào Yến Phương sao ? – tôi lẩm nhẩm cái tên, trong dường như có hình ảnh gì đó hiện ra, nhưng không thể nhớ được. Chỉ cảm thấy rằng, càng cố gắng nhớ, đầu càng đau.

Tôi hai tay đặt trên mi tâm, nhúu chặt, đầu đau như muốn nứt ra, lát sau, cơn đau mới buông lỏng. Anh thấy biểu cảm của tôi, liền lo lắng :

-Em sao vậy ? Ổn chứ ?

-Không sao, không sao đâu. – đáp vội, tôi lại suy nghĩ về cái tên đó, vừa quen thuộc vừa xa lạ.

-Anh tìm ảnh người này giúp em nhé !!

-Được, anh sẽ cố.

-Cảm ơn anh. Em đi nhé.

-Giờ em định đi đâu ?

- Ừm ... đi cắt kính, sau đó ra sân bay. – Tôi nhìn đồng hồ, đáp.

Lần bị nạn kính đã gãy chưa đo lại được, hiện tại không có kính, đọc sách cũng rất khó khăn.

-Anh đưa em đi !

-Không làm việc à ?

-Thôi kệ đi.

Tôi chịu, cùng anh xuống gara. Những cô gái tiếp tân bên dưới thấy giám đốc của mình đi với một người con gái lạ, liền cảm thấy ghen tị.

Tôi để xe vào gara, đi cùng xe với anh. Ngồi trên xe, tôi một tay chống cằm, mãi nghĩ đến cái tên kia, mãi đến khi đầu lại thấy đau, mới chịu dừng lại.

Xe dừng ở một tiệm kính có tiếng, vào trong, chúng tôi được tiếp đón rất chu đáo, sau khi khám, tôi chọn một chiếc kính có kiểu dáng tương tự với chiếc cũ, đặt thêm một cặp áp tròng cận để dùng khi cần thiết, sau đó nhanh chóng đến sân bay.

| Sân bay Tân Sơn Nhất | | 9 giờ 45 phút |

“Chuyến bay từ San Francisco về Việt Nam mang số hiệu VN 0202199 sẽ hạ cánh lúc 10 giờ . The flight from .....”

Tiếng phát thanh viên sân bay đều đều, tôi và anh tìm chỗ ngồi, mắt hướng về cánh cửa ở phía xa. Lát sau, tôi thấy bà Nguyệt cũng có mặt, đứng bên hành lang chờ. Tôi mặc kệ, quay mặt đi.

“Chuyến bay từ San Francisco về Việt Nam mang số hiệu VN 0202199 đã hạ cánh an toàn. The flight from ....”

Tiếng phát thanh viên một lần nữa vang lên, một số người nghe thấy liền đứng dậy, ánh mắt vui mừng vì được gặp lại người thân, một số khác giống tôi, chỉ ngồi lý ra, vì việc này không phải do tôi muốn đón ba, mà là ông ấy yêu cầu.

Lúc sau, những người vừa hạ cánh từ chuyến bay tiến ra khu vực sân chờ, trong số đó, có ông ấy. Ông ta tay xách vali, phía sau có trợ lý đi theo. Tôi cùng anh ra hành lang chờ, một tay đưa lên ra hiệu. Ông ta nhìn thấy, liền tiến tới, Thiên Phong cuối người chào ông, ông ta cũng gật đầu lại. Phía xa, bà Nguyệt tiến tới, ông chăm lấy ông như nhớ thương lắm, hơn nữa, ông ta còn ôm lại. Tôi vội chào rồi quay lưng đi, ông ta đứng đó, không nín kếu.

-Sao vậy ? – anh hỏi.

-Bà ta thật kinh tởm – tôi đáp, môi tạo nửa vòng cung.

Anh chẳng nói chẳng rằng, chỉ nhẹ nắm lấy tay tôi. Tôi không phản ứng, vì như thế cảm thấy rất an toàn.

*****

Chúng tôi về công ty anh, tôi lấy xe rồi về công ty mình, có một số thứ tôi phải làm.

| Công ty Đại Hà |

-Chào cô chủ. – Tiếp tân cúi người, lịch sự chào.

Tôi gật đầu nhẹ, bước vào thang máy đến phòng tổng giám đốc. Những tháng qua, chiếc ghế tổng giám đốc không có người ngồi, nhưng công việc của công ty đều được giải quyết ổn thỏa, là do một tay tôi làm.

Dùng cương vị tổng giám đốc, tôi đã liên lạc với người đại diện công ty Golden Star trụ sở Việt Nam, hẹn ngày gặp mặt trao đổi hợp đồng. Những việc tôi làm, ba tôi đều biết, chỉ là ông ấy cho phép tôi làm vậy, vì sau này, chính tôi sẽ là người điều hành công ty.

|New York | | Công ty Golden Star trụ sở chính | | Phòng tổng giám đốc|

-Thưa tổng giám đốc,Có người của công ty Đại Hà tại Việt Nam muốn ký hợp đồng với công ty chúng ta. Có đồng ý không ạ ?

-Đại Hà sao ? Người đại diện tên gì ?

-Cô ấy tên Hà Phương Dy ạ.

-Phương Dy ? Được, đồng ý đi.

Ngồi trên chiếc ghế tổng giám đốc, người phụ nữ đó phát ra một uy lực ít ai có được. Cái tên Phương Dy khiến bà nhớ mãi.

Cửa phòng chợt mở.

-Mẹ, mẹ ơi ! – Một cô nhóc tầm 10 tuổi chạy vào, cô bé có đôi mắt đen láy và một nét đẹp rất Châu Á.

-Karla ! Đến đây ! – người phụ nữ giang hai tay cho cô bé chạy vào lòng.

- Karla, con sẽ được gặp một người . – cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Mẹ .

Chương 15 .

| Chiều hôm đó || Com tối |

-Sao tay con lại có xẹo vậy Dy ? – ông không nhìn tôi, giọng nói đều lạnh.

-Con vô ý để té thôi . – Tôi nhếch miệng, liếc nhìn người đàn bà phía đối diện, mặt bà ta lộ rõ vẻ hoảng sợ.

Ba tôi không nói, chỉ biết rằng ông đang suy nghĩ điều gì đó.

-Anh à, con gái chúng ta lớn rồi. Anh để nó đi làm đi, ở nhà mãi không được đâu . –bà ta giờ giọng ông ọ, nghe thật khó chịu.

-Nên xem lại ai mới phải là người đi làm, đâu thể ăn bám mãi được. – tôi nói, giọng mỏng nhẹ nhưng đáng sợ.

-Con không nên hỗn xược ! Đây là mẹ con đó ! – ông ta lớn tiếng.

-Trên đời này, tôi chỉ có một người mẹ thôi !!! – tôi hét, tay đập vào mặt bàn, sau đó ra khỏi nhà.

Tôi lấy con xe, một mình chạy trên phố, sau đó quẹo vào một công viên thưa người, nơi tôi cho là sẽ tìm thấy được bình yên. Ngồi trên ghế đá, cảm xúc cũng vơi bớt.

| Flashback |

14 năm trước. Thời gian khi tôi còn là một con nhóc 4 tuổi, chỉ biết chơi đùa, khoảng thời gian tôi ....có mẹ.

Mẹ tôi, bà là một người phụ nữ rất xinh đẹp, rất cao thượng và thương tôi. Có lẽ cuộc sống tôi sẽ tươi sáng mãi, đến một ngày...

Thời gian đó, ba tôi, ông ấy không còn coi trọng người phụ nữ và đứa con gái của ông, chỉ là một người rượu chè bê bối, đến nỗi gia đình lâm vào túng thiếu, mặc dù trước đây từng sở hữu một công ty hùng mạnh.

Tôi hôm đó, tôi đứng ngoài cửa phòng, chỉ dám hé đầu vào nhìn, bên trong, mẹ đang cãi nhau với ba, cãi rất lớn, vấn đề chung quanh vì tiền, sau đó tôi thấy ba đánh mẹ, và mẹ khóc, tôi cũng khóc, rồi mẹ chạy ra ngoài, để ba đứng trong phòng một mình.

Nửa đêm, khi tôi đã ngủ, mẹ đã âm thầm ra đi, một mình một thân. Mẹ đến bên giường tôi, nước mắt vẫn rơi dài, nói trong tiếng nấc : “ Dy à ... chờ mẹ .. mẹ sẽ về .. nhất định sẽ về ....” . Từ đó, người con gái 23 tuổi đã bỏ đi, không rõ đã đến đâu, chỉ biết sẽ có ngày trở về.

Sau ngày đó, ba tôi dường như tỉnh ngộ, lao đầu kinh doanh rồi xây dựng lại công ty, còn tôi, từ con bé hay cười dễ khóc, trở thành con nhóc khó gần và gần như không có khái niệm “cười”, chỉ biết học rồi học.

| End flashback |

Giây phút này, tôi nhớ mẹ, nhớ mẹ thật nhiều, dù nhiều năm, gương mặt mẹ gần như phai mờ, nhưng trong lòng tôi một cảm giác thật lạ, nặng trĩu và buồn lạ.

“Mẹ à. Mẹ .. đã về chưa ? Con nhớ mẹ.” Sóng mũi khẽ cay, đôi mắt nhanh chóng bị dòng nước trong bao vây, rồi nhanh chóng chảy thành dòng. Tôi cắn răng, không để phát ra âm thanh, hai tay bầu chặt vào nhà, đôi vai gầy run run.

Một chiếc áo ngoài khoác lên vai tôi, gạt mình, tôi xoay người lại, thì anh, đứng đó nhìn tôi, và có vẻ buồn. Anh bước đến trước mặt, tay quệt dòng nước mắt, vừa hỏi :

-Sao khóc ?

Tôi lắc đầu, ý không sao.

-Hừm ?

-Mẹ. – thở hắt một tiếng, tôi nói.

-Vậy .. còn người phụ nữ sống ở nhà em ?

-Là rấn độc !

Anh không nói, chỉ xoay người ôm tôi vào lòng, ấm áp và an toàn. Tôi không muốn về, cùng anh ngồi đó, nhìn những người còn lại trong công viên, họ giống tôi, trông rất cô đơn. Chốc, tôi ngả đầu vào vai anh, ngủ quên mất.

*****

Cô gái tựa đầu vào vai chàng trai ngủ thật ngoan, mắt cô ráo hoảnh. Chàng trai nhìn cô gái, cái nhìn chan chứa yêu thương xen lẫn nỗi buồn, từ lâu, anh đã quyết bảo vệ cô gái này tới cùng.

Lát sau, khi cô gái đã co lại vì lạnh, chàng ôm cô vào lòng, bế vào xe mình và đưa cô về.

Cô tỉnh dậy lúc đã về tới nhà, nhanh chóng tỉnh táo rồi nói cảm ơn anh.

Cô nhận ra chỉ cần là lúc cô cần sự giúp đỡ đều có anh ở bên, lúc nào cũng là anh.

Ngày mai .. sẽ là một ngày khác.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Về .

Chương 16 .

Tôi đá chống xe, tay kéo chiếc kính râm, mắt nhìn tòa nhà cao vút mang biển tên Golden Star. Hôm nay là ngày ký hợp đồng giữa Đại Hà và Golden Star.

Để bảo vệ đất xe đi, tôi sai bước vào tòa nhà, nhanh chóng, tiếp tân tiến đến hỏi :

-Chào quý khách, chúng tôi có thể giúp gì cho quý khách không ạ ?

-Tôi đại diện công ty Đại Hà đến đây ký hợp đồng. Có hẹn trước .

Một tích tắc, chị tiếp tân đơ người, một cô gái vẻ ngoài trẻ măng này lại là đại diện tập đoàn Đại Hà to lớn kia sao? Tinh táo, cô nàng hướng tay dẫn tôi đến thang máy lên phòng giám đốc. Phòng ốc cũng tương tự phòng của công ty tôi, chỉ điều to hơn. Ngồi ở ghế giám đốc là một người đàn ông trung niên, tầm tuổi ba tôi. Chị tiếp tân gõ cửa, liền được phép vào trong.

Ngồi ở sofa, tôi trên tay cầm bản hợp đồng được biên soạn sẵn, mắt dò kỹ, não phân tích từng chi tiết. Dù bên đề nghị ký hợp đồng là tôi, song, cũng cần xem xét kỹ lưỡng, một chữ ký cũng có thể lấy đi cả gia tài, đó là điều ba tôi dạy.

Đọc xong hợp đồng, tôi quyết định ký, cũng từ lúc này, tôi sẽ thường xuyên đến đây, một mặt để phát triển lợi nhuận đôi bên, mặt còn lại là vào làm thử để học tập phong cách làm việc của họ.

Tôi chào vị giám đốc, quay lưng tiến ra ngoài. Điện thoại reo, là Ngọc gọi. Vừa mở máy đã nghe thấy cô nàng quát :

-Sao mày không đi học hả con kia ????

Nhắc mới nhớ, từ lúc xuất viện đến nay tôi đã không tới trường. À có lẽ tôi không tới trường nữa đâu, lúc này phải tập trung kinh doanh thôi.

-À, thôi kệ đi.

-Nè nè con kia ...

-Ngắt dây ! – tôi tắt điện thoại, nhét vào túi.

Tôi nhận xe, thông thả nổ máy, chạy qua đường, không chú ý đến chiếc ô tô màu trắng hiệu Camry phía xa đang dần tiến tới .....

*****

Chiếc Camry dần dà tăng tốc, một mực hướng thẳng vào cô gái tóc ngắn phía trước. Thời gian quay chậm, chiếc xe từng chút, từng chút gần hơn, còn cô gái vẫn không hay biết hiểm họa đang đến gần.

10 mét, 8 mét, 8 mét. Chỉ còn một chút nữa là chiếc xe đụng vào cô. Rồi ụp một tiếng, một chiếc Mercedes màu đen tông trực tiếp vào đầu xe Camry, làm đầu xe chệch hướng và chạm với phần sau chiếc mô tô của cô gái. Cuộc va chạm khiến cô gái ngã ra đường, hai chiếc ô tô bốc khói.

*****

Tôi nằm trên đường, hai tay đau rát. Từ trong chiếc Mercedes, Phong lao ra đỡ tôi dậy.

-Em không sao. – tôi nói, sợ anh lo

-Có chắc là không sao chứ ? ... – anh lo lắng, ánh mắt kèm sự tức giận.

-Thôi không sao . – tôi tự đứng dậy, bước tới chiếc xe cổ tình gây thương tích kia, người lái xe đã chạy đi mất. Cũng phải ! Tôi rút điện thoại, chụp lại biển số và kiểu dáng xe. Từ đây, tôi có thể tìm được người lái xe. Còn người có chủ đích này, có lẽ tôi đã quá rõ là ai rồi.

Bà ta đã hành động, quá sớm so với những gì tôi suy đoán. Khẽ nâng nụ cười, vì lần này là bà ta giờ trò trước, thì tôi không ngại ăn miếng trả miếng.

*****

Nhờ Phong đưa về nhà, hai tay đã băng lại, tôi bước vào trong dứt khoát, lướt qua bà ta đang ngồi phê phởn trên ghế. Thấy tôi, bà ta lập tức hoảng loạn, hai mắt mở to như sắp rơi xuống đất. Đúng rồi, một đứa mình cố tình ám sát mà còn sống như vậy, không sợ cũng lạ. Tôi nhìn biểu cảm của bà ta, lập tức chắc chắn rằng suy nghĩ lúc trước là vô cùng chính xác.

Tôi lên phòng, khởi động máy tính, dùng những hình ảnh đã chụp tại hiện trường để điều tra người lái chiếc xe, không ai xa lạ, chính là Thông – bồ nhí của bà ta. Đúng là con người dễ bị tiền mờ mắt, tuy nhiên, chuyện này tôi sẽ không trả thù tên Thông, vì hắn cũng chỉ là món đồ mà bà Nguyệt dùng để hại tôi thôi.

Tôi dùng chiếc xe khác đến ngân hàng, yêu cầu khóa hết tài khoản ngân hàng của bà Nguyệt, nhân viên ngân hàng đương nhiên thực hiện, vì cải lại nhất định sẽ bị đuổi việc. Có lẽ việc làm này sẽ ảnh hưởng đến bà ta không ít, đến khi bà ta trở về, lúc đó bà ta ớn.

*****

| Sân bay quốc tế Tân Sơn Nhất |

Chuyến bay từ New York về Việt Nam vừa hạ cánh. Một người phụ nữ dáng vẻ sang trọng, tay dắt một cô bé đáng yêu vừa tiến ra từ chuyến bay. Tay tháo kính, lộ đôi mắt nâu long lanh và hàng mi cong, cô nhẹ ngấm thành phố, nơi cô được sinh ra, miệng thì thầm vài tiếng thật khẽ : “Ta về rồi ...”

Cũng kể từ lúc này, phía sau cô gái tên Dy luôn có một người theo dõi, bám sát theo cô mọi lúc.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Tổ Tình .

Chương 17 .

Thời gian cứ trôi dần, cuộc sống của tôi cũng theo cán cân yên bình mà phát triển. Những ngày qua, tôi và Phong cũng nói chuyện với nhau nhiều hơn, nhưng đa phần là qua tin nhắn. Anh thường bắt đầu một ngày bằng cách nhắn tin vào sáng, trưa lại nhắc ăn cơm, tối thì chúc ngủ ngon. Mỗi tin nhắn, tuy đều giống nhau, nhưng rất khác những tin nhắn tôi nhận từ người khác, không sáo rỗng, không chán chường, mà rất ấm, rất ngọt, .. rất đáng yêu. Tôi cảm nhận được rằng khoảng cách giữa chúng tôi ngày càng xích lại.

Và ngày hôm nay. Anh gọi tôi, thời gian như những ngày trước.

-Em nghe.

-Mình gặp nhau chút đi !

-Có chuyện gì vậy ? – tôi bất ngờ vì sự nghiêm túc của anh. Xem lần có sự lo lắng, lo lắng vô lý.

-Anh, có chuyện quan trọng muốn nói.

-Vậy mình gặp nhau ở đâu ?

-Gau Coffee, 1 tiếng nữa !

-. Vâng.

Tôi thả điện thoại, lòng tự chùn xuống một chút, dù rằng, chúng tôi chưa là gì của nhau, nhưng thời gian qua, thực tình, tình cảm của anh trong tôi cũng lớn hơn, lớn hơn nhiều nữa là khác. Thái độ của anh khi này khiến tôi rất lo. Mặc dù tôi có vẻ lạnh lùng, nhưng dạo gần đây, tôi thừa nhận rằng bản thân đã thay đổi rất nhiều. Vì anh. Mọi người cũng thấy, tôi ít lạnh lùng hơn, hay lo lắng vặt, và đã biết cho đi yêu thương.

Đúng hẹn, tôi đến Gau Coffee, đã thấy anh ngồi sẵn ở đó, trên bàn là Latte và Espresso. Tôi tiến vào, đặt túi và ngồi xuống phía đối diện. Gương mặt anh cực kỳ căng thẳng, thấy tôi tôi liền giãn mi tâm. Tôi và anh, không ai nói gì, giữa hai bên là một bầu không khí khó chịu và .. xa lạ.

Mãi một lúc anh mới lên tiếng.

-Dy !

-Dạ vâng ?

-Anh có chuyện muốn nói.

-Vâng.

-Thời gian qua, anh cảm thấy, giữa em và anh, tồn tại một thứ tình cảm .

-....

-Anh thích em từ 4 tháng trước, bây giờ là anh yêu em ! Anh muốn làm bạn trai của em, muốn hẹn hò cùng em, sau này nhất định phải làm chồng em. Hôm nay là anh tỏ tình với em, liệu em sẽ đồng ý ?

-....

Gì cơ, tỏ tình ? Tôi nói rồi, thời gian qua, con nhỏ tên Dy lạnh lùng đã biến mất rồi, bây giờ là một đứa tuy mạnh mẽ nhưng dễ cảm động. Bây giờ đang muốn khóc đây. Chỉ là tỏ tình, mà sao lại làm tôi cảm thấy lo sợ như vậy ?

Cứng đờ trong vài phút, anh không nghe phản hồi, liền mở giọng phảng phất nét buồn.

-Không đồng ý ?

-Ai không đồng ý chứ ? Tôi nói cho anh biết, đâu phải chỉ mình anh biết yêu, tôi cũng yêu anh đây này, yêu anh đến sợ ấy !!! – tôi dùng sức như hét, bên đối diện, ai kia bất ngờ, sau đó liền cười tươi như muốn tóa nắng.

- Ở hai đứa bây .. ? – Chị Vân vừa mang thức ăn tới, kịp nghe hai kẻ đang yêu tỏ tình lẫn nhau, lập tức cảm thấy tủi thân già mà không nói nên lời, giây phút liền rút lui cho hai kẻ-đáng-ghét kia trò chuyện.

Tôi cúi mặt nhìn bàn, cái cảm giác ngại ngùng chết tiệt này, thực sự khó vớt vớt.

-Dy à ..

-Em nghe đây.

-Hẹn hò đi !

-Ta đang hẹn hò đây !

-... ??

Người đang yêu nói chuyện rất sến súa, sến đến ngán ngẩm, vậy nên có lẽ đoạn trò chuyện của hai-người-đang-yêu sẽ được lướt nhẹ.

***

Xem đi, bây giờ tôi đang yêu. Tôi yêu thì sao ? Quả đất vẫn quay đều, mây bay, chim hót, người mất tề bào chết, vẫn một vòng sinh trưởng bình thường mà, nhưng thật ra, những gì bạn đọc trong tiểu thuyết hoàn toàn có thật đấy ! Tôi thấy trời xanh hơn, tôi nghe chim hót hay hơn, tôi thấy nắng hôm nay màu hồng. Tuyệt. Rất tuyệt !!

Tình yêu là một sức mạnh lạ kỳ, nó khiến người ta thay đổi, khiến mọi thứ lu mờ, nó như một liều thuốc đắp vào nơi tổn thương mà từ từ lấp đầy chỗ đau đớn, khiến ta, từ quái dị cũng sẽ trở thành đáng yêu, từ thông minh cũng phút chốc biến thành ngốc xít. Yêu – dù 1 ngày, 1 tháng hay một năm, cũng mang đến cho ta cảm giác mới mẻ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Những Ngày Tháng Ngọt Ngào ...

Chương 18 .

Tôi mở cửa xe bước xuống, quay lại chào anh một tiếng, rồi quay lưng bước vào bên trong toà nhà Golden Star. Từ hôm trước tôi bắt đầu đến đây làm việc, hàng ngày đều đặn, đều là anh đưa tôi tới. Bước vào cửa, vẫn là cô tiếp tân đẹp như hoa chào đón, tôi gật đầu lấy lệ, rồi tiến tới thang máy lên phòng làm việc.

Tại đây, việc tôi là người của đối tác được giữ kín, thân phận hiện tại chỉ là một nhân viên kinh doanh, không hơn không kém. Còn việc tại sao tôi chọn phòng kinh doanh ? Vì ở đây tập trung nhiều yếu tố quan trọng như tiếp thị và khách hàng, có thể học hỏi được cách làm ăn, tìm được nhiều khách hàng lớn.

***

Cô gái nhân viên kinh doanh mới vào làm vài ngày trước diện trên người bộ đồng phục công ty. Tuy vậy, cô có một thần thái khác hẳn bất kỳ nhân viên nào. Cô gái có gương mặt xinh đẹp và phong thái mạnh mẽ vô cùng. Từ ngày cô bắt đầu đến làm, đã nhiều chàng trai bị hút hồn. Tuy nhiên, có vẻ cô gái là hoa đã có chủ. Bằng chứng là vào giờ nghỉ, cô hay xem điện thoại và cười một mình.

| Tầng cao nhất |

-Thưa tổng giám đốc, cô Dy đã đến làm.

-Rất tốt.

Người phụ nữ ngồi quay lưng với thư ký, hai tay cầm bức ảnh một cô bé chừng 2, 3 tuổi rất đáng yêu. Mỗi bà khẽ cười.

***

Phòng tôi là ra về vào giờ trưa, chiều sẽ có một ca khác thay, tôi ra khỏi công ty đã bắt gặp xe anh ở đó. Kính xe được hạ xuống khiến ai đi ngang cũng bị nét đẹp của chàng trai ngồi bên trong cuốn hút. Xung quanh thậm chí còn có vài cô gái mới tan ca đứng nhìn, vẻ mặt ham muốn thiếu điều không kim được mà chạy tới nhìn cho rõ. Tôi lấy làm bức, vội lên xe mà nâng kính lên, ý muốn nói đây là bạn trai tôi, của tôi rồi.

Thấy hành động ngớ ngẩn của tôi, anh cười, rồi vươn tay ôm một cái.

-Làm gì đấy ? – tôi bất ngờ.

-Cho hết ghen .

-Ai ghen ?

-Lại bảo không ghen ?

-Ừ, chẳng ghen .

-Thật ?

Tôi lấy sức gạt đầu một cái. Anh không nói, nhìn thẳng vào mắt tôi. Vài giây sau, tôi chịu thua.

-Ừ ghen đấy, thì sao ?

-Ngoan. – Anh xoa đầu, cười cười. Tâm tình tôi cũng tự nhiên tốt lên.

-Mà cái gì đây ? – Anh vạch bên tai tôi, trong đó có một hình xăm chiếc lông vũ nho nhỏ. Đó là tôi mới tậu tuần trước.

-Xăm . – Tôi ngơ ngác, không lẽ vì chuyện nhỏ vậy mà anh bức mình à ?

-Sao xăm nhiều vậy ?

-Em xăm hai hình thôi mà, sao nhiều ?

-Nè nè .... Đau không ? – Anh không nhìn tôi, chỉ cau mi tâm.

-Chẳng. – Nghĩ gì vậy ? Chỉ là hơi tê xúu rồi thôi.

-Sau này xăm phải hỏi anh, nghe chưa ?

-Rồi rồi ....

Trưa hôm đó, anh đưa tôi đi ăn.

-Ăn gì đây ?

-Gì cũng được.

-Hai phần com này. – anh chỉ vào thực đơn, gọi đơn giản.

Cô nhân viên tiệm com còn mãi nhìn anh, nuốt tiếc vì phải rời đi sớm.

Thức ăn được dọn lên nhanh lẹ. Tôi ăn chậm, còn anh như không ăn, chỉ nhìn tôi, chốc chốc lại cười. Tôi ngược lên nhìn, ý hỏi sao không ăn, anh lắc đầu. Con người này, nhiều lần đưa tôi đến đây, com trưa đều không ăn, bỏ bữa như thế, thực không được. Tôi nhú mồm, lập tức buông đũa, đó không ăn đây không ăn. Nhìn nhau một hồi, anh chán chường cầm đũa lên, tôi cũng theo, ăn thật chậm.

Thế là hết trưa.

Đầu giờ chiều, chúng tôi đến siêu thị gần đó. Chung quy vẫn như những lần trước, vẫn lẩn la chán chê. Đi ngang một cửa hàng thời trang, đập vào mắt tôi, là ... áo khoác cặp.! Nhiều lần lướt mạng xã hội thấy người người nhà nhà diện đồ cặp, tôi cũng muốn thử. Anh thấy tôi dừng lại, cũng chú ý và phát hiện hai chiếc áo kia. Liền ghé đầu hỏi.

-Thích hả ?

- Ừm, mua nha ?

Anh không nói gì, nắm tay tôi kéo vào tiệm. Nhân viên thấy có khách liền chào đón, thử một lúc, chúng tôi lấy hai chiếc áo, trả tiền rồi đi. Vòng vòng một lúc, tôi lại mua được thêm nón cặp, mặc dù thường không đội nón.

(Truyện kể rất lâu sau khi hai người cưới nhau, cô Dy này còn bắt chồng mặc đồ ngủ cặp ...)

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Miss Golden Star (1) .

Chương 19 .

Hôm nay là một ngày bình thường, tôi đến công ty trên xe anh, vẫn tiếp tục công việc của mình. Đến gần lúc ra về, trưởng phòng tôi thông báo một tin khiến mọi người náo loạn.

“ Mọi người chú ý, ngày 10 tháng 9 sắp tới, công ty sẽ tổ chức cuộc thi Miss Golden Star để kỷ niệm 11 năm thành lập công ty, đề nghị mọi người nhiệt

ting tham gia. Thông tin rõ hơn sẽ được đăng trên trang chủ công ty.”

Dứt lời, không khí yên ắng buồn tẻ bỗng chốc bùng nổ, phải thôi, trong phòng làm việc này chứa hơn chục đứa con gái, hơn nữa, còn là gái xinh. Công ty này, không lẽ khi tuyển nhân viên cũng cần yêu cầu về ngoại hình sao ?

Tôi vốn không quan tâm đến mấy việc thi thố này, vì nó vô vị. Nhưng không khí xung quanh không bình thường tí nào, bây giờ bàn cô nhân viên nào cũng bày đủ thứ son phấn, táp táp tô tô. Tôi cũng tò mò, lần lên trang chủ công ty xem chi tiết về cuộc thi lần này. Xem nào, cuộc thi lần này bao gồm ba phần thi, thứ nhất là phần thi trang phục dạ hội, sau đó là phần thi trang phục truyền thống, tiếp theo là phần thi tài năng, cuối cùng là phần thi người đẹp ảnh. Từ đó chọn ra 4 người có lượt bình chọn nhiều nhất để tiến hành phần thi ứng xử và trao giải. Khán giả bình chọn bằng cách nhắn tin qua điện thoại mã số của thí sinh mà mình nghĩ là phù hợp. Tất cả trang phục cho toàn bộ ngày thi là do thí sinh tự chuẩn bị. Mỗi phòng làm việc tại công ty được xem như một đơn vị dự thi, mỗi đơn vị cử ra hai đại diện để tham gia. Ngoài giải nhất, nhì, ba, còn những giải nhỏ khác cho 5 thí sinh. Thí sinh đạt giải cao tại cuộc thi sẽ có cơ hội trở thành hình mẫu đại diện của công ty trong vòng ba tháng, một giải thưởng có giá trị 10 triệu đồng và nhiều giải thưởng giá trị khác ...

Mỗi phòng làm việc của công ty có 25 nhân viên cả nam cả nữ, mà tổng cộng công ty có 25 phòng làm việc, tức sẽ có 50 thí sinh tham dự cuộc thi. Từ con số 50 sàng lọc còn 9 người, liệu công ty này có làm được không đây. À, có thông tin rằng lần thi này sẽ có mặt tổng giám đốc công ty, hơn nữa còn ngồi ở vị trí giám khảo chính. Vị tổng giám đốc này làm việc bí ẩn, số lần hiện diện trước đám đông chỉ đếm được trên đầu ngón tay, mọi việc đều thông qua tay giám đốc mà tiến hành. Thậm chí có nhiều nhân viên lão làng, làm việc tại đây 7, 8 năm nhưng chưa một lần biết mặt tổng giám đốc. Tầm ảnh tới điều tra được lúc trước là ảnh chụp lúc cô còn trẻ, qua thời gian có vẻ bề ngoài cũng thay đổi ít nhiều.

Vì thông báo gấp rút, nên việc chọn người đại diện cả phòng đi dự thi được tiến hành trong ngày. Vừa nghe chị trưởng phòng cho phép dừng làm việc để chọn người đại diện, cả phòng liền bùng nổ đáng kinh. Nữ thì luôn miệng “Em nè chị” “Chọn em nè” ... Nam thì “Chọn em A đi” “Chọn em B đi” .... Riêng tôi rất yên lặng, tôi không thích những thứ này, đầu dựa vào tay nhìn cảnh tượng bên ngoài, tôi không kìm được thở dài. Cuối cùng quyết định cho đề, chị trưởng phòng đề nghị để nhân viên nam lựa chọn bằng cách bỏ phiếu. Phòng tôi gồm 19 nhân viên nam. Qua lại thế nào thì chọn được 2 người nhiều lượt bầu nhất, chị trưởng phòng cười túm tùm miệng đồng dạng đọc kết quả :

-Huyền Trân : 6 phiếu ; Phương Dy : 8 phiếu. Hai đứa chuẩn bị đi nhé, còn hai ngày nữa thôi đây.

Khoan đã, gì cơ, sao tên tôi lại có ở kia. Tôi đã cố tình giảm thiểu sự hiện diện của mình tại nơi này cơ mà ?? Nhất định không đi. Lập tức gờ tay phản pháo.

-Chị à !! Em không đi được không ??

-Sao vậy ? Mọi người đã tin tưởng em mà ??

-Chuyện này, em không muốn.

-Dy. Xem như em vì mọi người đi.

Thôi, chị đã nói vậy, tôi sẽ đi. Tất nhiên, là vì mọi người. Quay sang chị ấy, tôi gật đầu cái nhẹ.

Lập tức sau đó, tôi và Huyền Trân được phó thác nhiệm vụ tìm hiểu cách trang điểm, áo quần giày dép các thứ, dành mọi thời gian vào cuộc thi lần này.

***

-Thưa tổng giám đốc, cô Dy sẽ tham gia cuộc thi Miss Golden Star ạ.

-Tốt.

Người phụ nữ nhìn xa xôi, ánh mắt chứa đầy những suy nghĩ.

“Ta sắp gặp nhau rồi. Hà Phương Dy.”

***

-Gì đây ? _ Anh hỏi khi thấy tôi bê một chồng tạp chí lên xe, là tạp chí thời trang mà chị trưởng phòng vừa giao cho đọc.

-Sắp thi Miss. – Tôi đáp, giọng chán nản.

-Ồ, có hứng à ?

- Đây là việc ngớ ngẩn nhất em từng làm !!!

Anh cười vô thường vô phạt, đánh xe rồi đi.

Chương 20: Miss Golden Star (2)

Chương 20 .

- Alo ? – giọng Ngọc trong trẻo.

- Mày à, qua nhà tao được không ?

- Bây giờ á ? – Ngọc nheo mắt nhìn đồng hồ.

- Ủ, không được á ? – tôi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, thời tiết hôm nay ổn định, không nắng không mưa, thế sao lại không tới được.

- Ừm... tao sắp đi chơi.

- À. Vậy mấy giờ về ? Về rồi qua.

- Vậy 2 giờ nha.

- Rồi rồi.

Tôi buông điện thoại, ngã người đánh phịch lên giường êm. Gọi nàng qua đây, chung quy cũng phục vụ cho cuộc thi vớ vẩn kia. Tôi, tuy kinh doanh mỹ phẩm, tuy nhiên không thành thạo gì mấy cách tô son vẽ phấn, lại còn đầu tóc ra sao, quần áo thế nào. Vì là gương mặt đại diện cả phòng, nên chị trưởng phòng đã ưu ái cho tôi và Huyền Trân 2 ngày nghỉ liền. Ngày nghỉ trước tôi hoàn toàn không đụng gì tới, hôm nay mới bắt đầu mò mẫm, quỳnh quáng cả lên vì 9 giờ ngày mai là cuộc thi chính thức bắt đầu.

Ở không mãi không chịu được, tôi lôi hân laptop lên giường tìm hiểu những cách trang điểm đơn giản dễ làm, và đặc biệt là ít tốn thời gian. Làm thế nào cuối cùng lại lăn ra ngủ mất ...

Mãi đến lúc Ngọc tới, tôi mới tỉnh táo trở lại.

- Gọi tao tới làm gì ?

- Ờm, mai thi.

- Thi gì vậy ?

- Miss Golden Star – nói đến đây, tôi không kìm được thờ dài, thiếu điều đập mặt xuống gối mà quên đi cái việc làm vô nghĩa này.

- Nay lại tham gia mấy thứ này à ? – nàng nhìn tôi, vẻ mặt khó tin.

- Tao không muốn ...

- Thôi thôi, vậy mày muốn tao làm gì ?

- Ồ, trang điểm, làm tóc, chọn trang phục.

Nàng lườm tôi một cái, rồi mở giọng giảng giải, mặt đánh thế này, mắt kẻ thế này, môi tô thế này, rồi còn tóc như vậy như vậy, váy này này kia kia. Tôi gật đầu liên tục, chứ thực chất chẳng hiểu lấy một câu.

Nhiệt tình đến cùng, nàng lôi tôi đi mua trang phục, tới thẳng trung tâm thời trang gần nhà. Đây vốn là một nơi hạng sang, vào ra toàn người có tiền có của. Ngọc không ngại kéo tay tôi một nước chạy vào trong, theo chân nhân viên tới một cửa hàng chuyên về trang phục dạ hội. Lựa chọn một hồi, nàng ta ưng ý một chiếc váy khá đẹp mắt. Bản thân tôi cũng cảm thấy rất thích.

Chiếc váy màu hồng pastel, thiết kế đuôi cá dài chạm đất. Hai tay áo may trễ, nhẹ nhàng ôm lấy hai cánh tay thon trắng, khoe bờ vai nuột nà, thân váy may vừa khít với eo, khoe vóc dáng đáng mơ ước. Trên váy còn được đính những bông hoa nhỏ tinh xảo và hút mắt.

Là một chiếc váy đáng mơ ước, vừa kín đáo song rất quyến rũ, tạo cảm giác bồng bênh thoải mái, màu sắc hòa quyện dễ chịu. Tôi quyết định chọn chiếc váy này, cho nhân viên đóng gói rồi lấy thẻ quẹt tính tiền.

Coi như chuẩn bị xong cho phần trang phục dạ hội. Tôi chờ Ngọc đến một tiệm âu phục nổi tiếng nhất nhì thành phố, tiệm âu phục Huy Văn, cũng là tiệm nhà Ngọc. Huy Văn là anh họ Ngọc, xuất thân là một nhà thiết kế từng đoạt nhiều giải thiết kế thời trang trong và ngoài nước, được xem như một tín đồ

thời trang của thành phố. Trao đổi với anh một lúc, anh đồng ý thực hiện bộ trang phục truyền thống cho tôi, tất nhiên là áo dài, và sẽ hoàn thành bộ trang phục trước 9 giờ ngày mai.

Đề anh đo cỡ người, sau đó tôi chờ Ngọc về nhà. Coi như ổn thỏa hết rồi, chỉ còn phần tài năng và người đẹp ảnh. Về phần người đẹp ảnh thì tôi không lo, vì tôi cũng có ít kiến thức, còn phần tài năng, e là ...

Nàng Ngọc hiểu chuyện, cũng đóng góp ý kiến, đủ thứ kiểu như khiêu vũ, diễn kịch, diễn thuyết, ảo thuật, võ thuật, ... và hàng ngàn thứ như thế, tất nhiên tôi không đồng ý !

Thôi thì coi như ủy quyền cho thân may mắn, tôi quyết định chọn khả năng ca hát, và chọn ca khúc Stronger của nữ Kelly Clarkson, phối hợp guitar để biểu diễn. Vì tôi cũng khá tự tin với chất giọng của mình. Sau đó liền lôi cây guitar cũ ra vừa tập đánh vừa hát. Tôi từng vài lần chơi bài này, nên cũng không tốn thời gian.

Mọi chuyện coi như xong, giờ phải đi ngủ lấy sức cho cuộc thi ngày mai.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Miss Golden Star (3)

Chương 21 .

Sáu giờ , báo thức vừa reo, tôi đã vơ lấy tắt ngay. Đêm qua đã ngủ được tí nào đâu. Trưa qua ngủ rồi mà, hơn nữa, trong lòng cũng bồn chồn không yên. Vác bộ mặt của cả phòng đi thi, thực sự trách nhiệm còn nặng hơn gánh vác một công ty nữa đây.

Tối thả hai chân xuống giường và tiến tới cạnh cửa sổ, hai tay kéo mạnh tấm rèm mỏng, để những ánh sáng ánh sáng đầu tiên của ngày tràn vào. Tôi có thói quen không mở đèn ngủ, nên khi rèm được mở, ánh sáng trong phòng thay đổi hẳn. Tôi hai tay chống lên bệ cửa sổ, tranh thủ hít hà vào bầu không khí trong vắt buổi mai.

Trên giường, nàng Ngọc vẫn còn ngáy ngủ. Đêm qua đuổi mãi nàng cũng không chịu về, vì lý do về đêm khuya nguy hiểm, thì thôi tôi cũng để nàng ở lại, vì hiện tại trong nhà chỉ có mình tôi. Bước một bước, tôi gọi nàng dậy. Một tiếng, hai tiếng vẫn không dậy, nên tôi quyết định búng luôn vào đầu nàng một phát, tất nhiên hiệu quả. Ngọc nheo mắt, tay quệt quệt, giọng ngáy ngủ :

-Còn sớm mà ..

-Dậy, dậy đi.

Ừm ừm mãi một lúc, cô nàng mới ngồi dậy, đi vào toilet, một lúc sau mới trở ra.

Cả hai ngán ngẫm nhìn đồng hồ vừa chỉ tới con số 3, tức mới 6 giờ 15 phút, bây giờ mới cảm thấy hối hận vì dậy quá sớm.

Dậy sớm thì làm gì ? Tôi quyết định kéo Ngoc5 xuống bếp tự chuẩn bị bữa sáng. Nói vậy thôi chứ Ngọc mới là người xoắn tay áo vào làm, chứ tôi thì chẳng, vì tôi có biết nấu nướng gì đâu.

Ăn uống xong xuôi lúc 6 giờ 30 phút, chúng tôi chờ nhau đến tiệm âu phục hôm qua lấy đồ.

Tiệm ở xa, đến nơi cũng đã gần 7 giờ.

***

-Áo của em – Anh Huy đưa tôi hộp cacton vuông, trên mặt có in dòng chữ Âu Phục Huy Văn đẹp gọn.

-Em cảm ơn . – Tôi hai tay nhận hộp, đồng thời mở nắp ra xem. Sau đó vào phòng thay uớng thử.

Chiếc áo dài đẹp tuyệt. Chiếc áo dài sử dụng tông màu hồng trắng ombre vừa đơn giản nhưng tạo được vẻ tươi mới, thiết kế tay dài, cổ đứng truyền thống. Cuối ống tay áo đính những bông hoa nhỏ hồng xinh xinh, hai tà được may đồng bộ, dài vừa chạm chân, còn được thiết kế thêm một lớp ren phía ngoài lớp vải thường. Bộ áo vừa in với cơ thể, khoe ba vòng chuẩn xác, tuy nhiên không tạo cảm giác khó chịu hay hờ hang.

Tôi ưng ý xoay một vòng trước mặt mọi người, không ngừng cảm ơn anh Huy đã dành thời gian tạo nên chiếc áo dài này.

-Thật cảm ơn anh. Cái này bao nhiêu tiền vậy ạ ? – Tôi rồi rít cảm ơn, đồng thời hỏi giá tiền.

-Thôi cái này em giữ, coi như anh tặng em. Chúc em thi tốt nhé. — Anh cười, từ chối nhận tiền.

Tôi nói hết lời, anh quyết không nhận tiền, nên thôi, tôi chào anh rồi chở Ngọc về. Tới nhà lúc 8 giờ, tôi bắt đầu chuẩn bị cho cuộc thi. Tôi lôi hết đồ nghề, trang phục, đồ dùng trang điểm, guitar, lôi luôn cô nàng này giờ than thở lên xe ô tô, lái xe đi.

Vì chạy nhanh nên mới 8 giờ 15 phút tôi đã có mặt. Lúc này ở sảnh lớn công ty, cũng là nơi diễn ra cuộc thi, đã có nhiều người ra vào, phần lớn là nhân viên đài truyền hình đang chuẩn bị máy móc. Công ty lớn nên lần này, nhiều nhà đài đã chủ động liên hệ để giành chỗ quay phim. Bên trong sảnh đã được chuẩn bị một sân khấu cực đại, được trải thảm đỏ thẫm, bên dưới chuẩn bị nhiều chỗ ngồi, đặc biệt chú ý là chỗ ngồi của ban giám khảo, chễm chệ ở giữa, là biển đề “Giám khảo chính. Đào Yến Phương.” Tôi nhìn tấm biển hồi lâu, sau đó mới quay lưng đi vào bên trong cánh gà, đến phòng dành cho thí sinh.

***

-Đề nghị mọi người chú ý, đã đến giờ tiến hành cuộc thi, xin mọi người ổn định vị trí.

Tiếng MC vang lên từ trong cánh gà, đánh dấu cho sự bắt đầu của cuộc thi ngày hôm nay.

Lát sau, đôi nam nữ MC xinh đẹp ngồi ngời ngời tiến lên sân khấu, duyên dáng chào rồi cất giọng :

-Kính thưa quý vị và các bạn, nhân kỷ niệm 11 năm thành lập, tập đoàn Golden Star chúng tôi trân trọng tổ chức cuộc thi Miss Golden Star, nhằm tôn vinh vẻ đẹp của nữ nhân trong công ty. Thay mặt ban tổ chức, chúng tôi xin phép tuyên bố, cuộc thi Miss Golden Star xin được phép bắt đầu.

Bên dưới tiếng vỗ tay kèm ánh đèn flash nhấp nháy không ngớt.

| Trong hậu trường |

Tôi tâm trạng hồi hộp, cố gắng hít thở đều đều, Ngọc bên cạnh luôn miệng động viên.

| Sân khấu |

-Thí sinh đầu tiên, số báo danh 01 : Trần Kiều Nga.

Nữ thí sinh tự tin sải bước trên sàn chữ T, cô diện trên người bộ váy dạ hội màu tím kiêu sa và sang trọng.

-Thí sinh tiếp theo, số báo danh 02 : Nguyễn Trần Trà My.

Thí sinh tiếp theo cũng không e dè nổi bước.

-Thí sinh mang số báo danh 03 : Đỗ Thùy Nhung.

.....

- Thí sinh số 17 : Hà Phương Dy.

Dy nghe gọi tên, lập tức lấy bình tĩnh, nâng chân bước lên sân khấu. Bước đi thật nhẹ, cô đẹp như một thiên thần mới hạ xuống trần thế, ánh đèn flash nhấp liên tục. Cô mặc váy dạ hội, tóc được búi gọn ra sau, vài cong rơi nhẹ xuống trước mái tạo cảm giác bông bênh, để lộ hình xăm cá biệt nơi cổ và mang tai.

Khi mọi thí sinh đã trình diện xong, cả thảy 20 người bước một vòng trên sàn, nở nụ cười tươi tắn.

Bước vào cánh gà, Dy lập tức thở phào, mồ hôi trên người tứa ra chugn71 tỏ sự căng thẳng lúc trên sàn.

Thí sinh có 20 phút để chuẩn bị cho phần thi trang phục truyền thống.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Miss Golden Star (4)

Chương 22 .

| Phần thi trang phục truyền thống |

- Thí sinh số báo danh 17 : Hà Phương Dy.

Dy hai tay đàn nhẹ nhàng, rào bước tự tin, môi cười tươi tắn, tóc được nối dài và uốn nhẹ, vẻ đẹp mang tới sự trong trẻo, thanh khiết của người con gái 18. Phong thái rất chừng, cuốn hút người khác ngay từ ánh nhìn đầu.

| Phần thi tài năng |

Sân khấu đã chuẩn bị sẵn ghế tựa cho các thí sinh. Đèn tắt, một cô gái quần bò áo thun đơn giản, tay xách chiếc guitar lên ghế ngồi, vát một chân rồi đặt chiếc guitar lên trên. Đèn bật mở, luồng ánh sáng nhân tạo tập trung vào cô gái trên sân khấu. Nhẹ nhàng, cô phẩy tay lên dây đàn, tạo những âm thanh đầu, rồi cất giọng hát. Tất cả dường như lắng đọng trước giọng hát ấy, trong trẻo và chạm đến trái tim mỗi người.

“What doesn’t kill you makes you stronger, stand a little taller.

Doesn’t mean I’m lonely when I’m alone.

What doesn’t kill you makes a fighter. Footsteps even lighter.

Doesn’t mean I’m over ‘cause you’re gone ...”

Giọng hát nội lực, lúc trầm lúc bổng làm hài lòng bất cứ ai. Tay cô cứ quạt đều đều, đệm vào bài hát một cách chuyên nghiệp. Gây những nốt cuối, cô đứng dậy, cúi đầu chào. Cánh truyền thông hoạt động liên tục. Đèn flash nhấp nháy. Phía bàn giám khảo, vị trí trung tâm, nữ giám khảo khẽ cười, nụ cười tự hào.

Vào trong cánh gà, Dy thở phào, trút bỏ hết căng thẳng này giờ. Ngọc và đồng nghiệp cùng phòng – Huyền Trân chạy đến hỏi han, lau lau chùi chùi.

Cứ thế, phần thi ảnh cũng trôi qua ...

Và, giây phút quyết định, mọi người, trên tay cầm điện thoại nhấn bầu chọn. MC tổng hợp kết quả, sau đó nhanh chóng bước lên sân khấu.

-Hiện tại trong tay tôi là kết quả phần thi vừa rồi, và ngay bây giờ, tôi xin phép được công bố bốn thí sinh được chọn vào vòng chung kết. Mời những thí sinh có tên tiến lên phía trước nhận hoa. Xin chúc mừng ....

Ở bên dưới, đến thờ người ta cũng không dám thờ mạnh, tôi thậm chí nghe được nhịp tim dồn dập của những thí sinh bên cạnh. Tôi cũng vậy. Tuy chưa hẳn là trao giải nhất, nhì hay ba, nhưng nó mang đến một cảm giác hồi hộp vô cùng. Tuy nhiên tôi không có hy vọng quá nhiều vào mình. Vì hy vọng nhiều, thất vọng nhiều.

-Thí sinh đầu tiên, nhận 93 lượt bình chọn, số báo danh 12, Lương Hồng Xuân !!!

Phía sân khấu tràn lên tiếng vỗ tay. Hồng Xuân là một nữ nhân viên 22 tuổi trẻ đẹp, làm việc ở phòng Nhân Sự. Cờ động viên phòng Nhân Sự mừng rỡ, không ngừng la hét.

-Thí sinh tiếp theo, nhận 71 lượt bình chọn, số báo danh 09, Trần Ngọc Bảo Ngân !!!

Lúc này đến lượt phòng Kế Toán bùng nổ.

-Thí sinh tiếp theo, nhận 124 lượt bình chọn, số báo danh 03, Đỗ Thùy Nhung !!

Tôi quay ra phía sau nhìn đồng nghiệp phòng mình, mọi người như mất hết hy vọng, mặt buồn khó tả.

-Và thí sinh cuối cùng, nhận 132 lượt bình chọn, số báo danh 17, Hà Phương Dy !!

Không gian lắng đọng. Hà ? Gì cơ ? Tôi ngờ ngác, không tin được sự thật này. Phía sau, đồng nghiệp, một phút trước còn ừ ừ, đến lúc này tự nhiên bộc phát, la hét khí thế. Tôi vội nâng váy bước lên trên, miệng cười tươi tắn. Dưới hàng ghế thứ hai, anh đã có mặt, cười thật tươi nhìn tôi.

Giám khảo thứ hai, cũng là giám đốc công ty, người đã ký hợp đồng với tôi hôm trước, ông Trần Minh Khang lên bắt tay và trao hoa cho từng người.

Kết thúc phần công bố kết quả cũng đã gần ba giờ chiều, thí sinh có hai tiếng nghỉ ngơi và dùng cơm. Phần thi chung kết sẽ được tổ chức vào buổi chiều tối.

Mọi người tản đi, sảnh lớn với sức chứa lên đến 2000 người chỉ còn loe hoe vài bóng. Phòng làm việc tôi quyết định khao hai gương mặt đại diện một châu, liền kéo nha qua nhà hàng bên cạnh. Anh cũng chạy về công ty, hứa hẹn sẽ đến lúc tối.

Chương 23: Miss Golden Star (5)

Chương 23 .

Phía trong cánh gà, bốn thí sinh được chọn vào vòng chung kết đã sẵn sàng. Trên sân khấu, khán giả cũng đã ổn định chỗ ngồi. Thí sinh đầu tiên tiến lên bắt đầu phần thi. Sau khi giới thiệu cơ bản về bản thân, cô ấy chọn một phiếu câu hỏi từ hộp câu hỏi được ban giám khảo chuẩn bị của MC.

“Bạn nghĩ gì về vấn đề công nghệ hiện nay?”

Thí sinh suy nghĩ vài phút, rồi chậm rãi trả lời :

- Theo em, việc công nghệ chen chân vào đời sống chúng ta ngày càng diễn ra rộng rãi, tuy mang đến nhiều lợi ích song cũng có ẩn chứa nhiều tác hại. Thứ nhất về lợi ích : nó giúp chúng ta nhiều trong sinh hoạt và lao động, đối với học sinh, mang lại những bài giảng hiệu quả và tạo được niềm vui học tập. Còn về tác hại, tác hại có lẽ sẽ không thấy ngay được nhưng 5 năm, 10 năm sau, chúng ta mới vỡ lẽ ra rằng, những thứ chúng ta đã sử dụng, đang sử dụng lại độc hại đến nhường nào, dần dà, con người sẽ bị lệ thuộc vào chúng. Em xin hết.

Ban giám khảo chú ý lắng nghe và ghi nhận câu trả lời, khán giả vỗ tay chúc mừng thí sinh đầu tiên.

Thí sinh thứ hai với câu hỏi “Bạn nghĩ gì về LGBT?”

Và phần trả lời :

- Về cộng đồng LGBT, có lẽ chúng ta đã không còn xa lạ nữa. Với bản thân em, em thấy điều đấy vô cùng bình thường, con người mà, có thể này thế nọ chứ đâu giống ai được. Dù là LGBT, nhưng họ vẫn là con người, vẫn cần yêu thương. Chúng ta nên đối xử với họ như những người khác để không tạo cảm giác xa lạ với họ.

Bên dưới gật gù, xong vỗ tay tán thưởng.

Và cuối cùng đến lượt Dy. Cô nhận được câu hỏi với nội dung : “ Bạn nghĩ gì về những trào lưu của giới trẻ ngày nay? (như xỏ khuyên, xăm mình,...)

Quả là một câu hỏi tâm đắc, vì bản thân cô cũng có ít hình xăm.

- “Thưa ban tổ chức, ban giám khảo. Về vấn đề trào lưu của giới trẻ nó mang hơi hướng nhạy cảm một chút. Ừm... ngày nay chúng ta có thể bắt gặp hình ảnh những nam nữ thanh niên, những lớp trẻ của xã hội chạy theo nhiều trào lưu, điển hình là việc xăm mình xỏ khuyên. Có lẽ trong mắt người lớn, các bậc sinh thành thì việc đó khó mà chấp nhận được, vì con trẻ làm vậy chẳng khác gì đập đi vẻ đẹp truyền thống mà ông cha ta tạo dựng. Tuy nhiên, một phần không ít khác, trong đó có bản thân em, thì đây chính là nghệ thuật. Chỉ cần chúng ta sử dụng đúng mức, không biến từ cái đẹp sang cái dị thì tất nhiên sẽ ổn thôi. Em xin hết.”

Phía dưới gật gù, vỗ tay.

Dy lui vào trong, cảm nhận cơ thể mình nóng hầm hập, phần thi vừa rồi, nhìn có vẻ đơn giản nhưng lại là phần gây nhiều áp lực nhất.

Ban giám khảo dành ra 30 phút để chấm điểm, thời gian đó, thí sinh được phép nghỉ ngơi. Và sau đó nhanh chóng đưa ra kết quả.

- Vâng, trên tay tôi ngay lúc này chính là kết quả của vòng thi chung kết vừa rồi. Xin mời quý khán giả, ban tổ chức ổn định chỗ ngồi cho phần trao giải duoc95 bắt đầu.

- Đầu tiên, xin công bố 5 thí sinh giành được giải Tổ Chất. Xin mời các thí sinh có tên bước lên sân khấu. Thí sinh : Đinh Thị Hương, Trần Ngọc Mai, Nguyễn Thị Minh Hoa, Cao Đỗ Mai Linh và Trần Bích Hoa. Xin chúc mừng các bạn. Xin mời giám khảo 3, nhiếp ảnh gia Trần Trí lên trao giải cho các thí sinh.

...

- Và bây giờ là giây phút được trông đợi nhất. Xin mời 4 thí sinh vừa tham gia vòng chung kết tiến lên sân khấu.

Bốn cô gái thướt tha bước lên phía trên đối diện khán giả mà chùm đèn máy ảnh nhấp nháy liên hồi. Ở đâu, Dy thấy Phong đang cười với cô, trên người anh mặc sơ mi trắng, tay áo được kéo lên tùy tiện và quần đen, có lẽ anh vừa làm việc ở công ty xong. Quả thật anh nói là làm, nói tới nhất định sẽ tới.

MC cố tình chần chừ tạo cảm giác hồi hộp, sau đó cất giọng.

- Đầu tiên hai thí sinh đạt giải ba, xin chúc mừng ... Lương Hồng Xuân và Đỗ Thùy Nhung !!

Bên dưới rào rào vỗ tay, la hét ầm ĩ. Giám khảo lên trao giải thưởng cho hai thí sinh đầu.

Dy bất ngờ vì cô không nghĩ bản thân sẽ vương lên top 2, tìm đập thành thịnh.

-Xin mời hai bạn còn lại, chúng ta tiến lên trên một chút.

Dy và Bảo Ngân tiến lên trên, nhìn và bắt tay động viên nhau.

-Bây giờ các bạn muốn tôi công bố giải nhất hay nhì trước ?? – MC giọng giải tỏa căng thẳng.

Bên dưới truyền lên “giải nhì” “nhì”. Tất nhiên thôi, giải nhì trước thì giải nhất mới sung sướng.

-Vâng. Xin chúc mừng ... Hà Phương Dy !!!

Bên dưới vỗ tay như sấm, phòng làm việc của Bảo Ngân – phòng kế toán mừng như hội. Phía sau lưng, Bảo Ngân cười hớn hở. Tôi cũng cười, khá hài lòng với vị trí này, anh nhìn tôi, cười.

-Chúc mừng Hà Phương Dy, bạn đạt giải ... nhất tại cuộc thi ngày hôm nay. Giải thưởng Miss Golden Star năm nay thuộc về bạn. – MC nói lớn vào micro, không gian ngưng động. 1 phút, 2 phút, lập tức bùng nổ, đến lượt phòng làm việc của tôi hớn hở. Phía sau, Bảo Ngân cau có, lộ vẻ khó chịu ra mặt.

-Chúc mừng Trần Ngọc Bảo Ngân, bạn đạt giải nhì tại cuộc thi hôm nay. Mời giám khảo chính, tổng giám đốc công ty, bà Đào Yến Phương lên trao cúp và giải thưởng cho thí sinh.

Bà Phương chính là người tôi muốn nhìn kỹ nhất ngày hôm nay. Bà tuy có tuổi nhưng mang vẻ đẹp mặn mà, trẻ trung và ... rất quen. Bà thân thiện giang tay ôm nhẹ tôi như phong cách Hoa Kỳ. Sau đó bà trao cúp cho tôi.

Tâm trạng vỡ òa, đạt giải cao như vậy, không hạnh phúc cũng lạ, chỉ là, cô Bảo Ngân kia có vẻ khó chịu ...

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Gây Hấn

Chương 24 .

Buổi tối sau khi nhận giải, Dy còn được cả phòng khao một châu. Tung hô như nữ thần.

| Ngày hôm sau |

Vừa đặt chân vào công ty, Dy đã nghe mọi người xì xầm mãi, hóa ra cũng là về việc cô nhân viên mới đạt giải cao nhất. Loáng thoáng đâu đó còn có người nói, Bảo Ngân ngày hôm qua bức tức tới nổi ném luôn hoa mừng của giám khảo. Cô lắc đầu, bỏ lên phòng làm việc. Vừa bước vào phòng thì ập vào mắt đã là một bó hoa to bụi choáng hết bạn làm việc. Còn đề là do nam nhân viên tặng mừng giải cao...

Dy hai tay ôm lấy rồi xếp gọn vào một chỗ, bắt đầu công việc hàng ngày của mình. Chốc chốc lại có nam nhân phòng khác hé đầu qua cửa kính phòng nhìn, khiến cô có chút khó chịu, khó chịu một lúc lại chuyển thành nhớ người yêu. (!?)

Xin phép ra khỏi phòng một chút, Dy lên chỗ ban công hít thở ít khí trời. Công ty này có xây dựng chỗ ban công thật tốt, hợp với con người như cô.

Ít lâu sau, cô quyết định lấy chút cà phê, vì tâm thần có vẻ quá mệt mỏi bởi cuộc thi hôm qua. Đến chỗ lấy cà phê, ở đó có một người đứng, tay còn cầm ly cà phê nóng hổi. Cô mặc kệ là ai, liền bước thẳng đến chỗ máy tự động. Người đó bước đi, không rõ do vô tình hay cố ý mà lại vấp ngã, để cả ly cà phê nóng đổ vào người cô.

Chính xác là cà phê nóng, rất nóng. Vì đồng phục công ty sử dụng vải mỏng, số chất lỏng kia nhanh chóng thấm qua phần trang phục, chạm tới phần da của cô, liền khiến chúng đỏ tấy lên, nóng và đau rát. Dy kiềm mình không bật ra tiếng than, rấn chặt răng chịu đựng, vừa lấy tay quạt quạt cho đỡ bỏng. Ngẩng mặt lên nhìn, thì chẳng ai xa lạ. Là cô Bảo Ngân ! Cô ấy, hai tay khoanh trước ngực, có vẻ gì hả hê. Dy trừng mắt với cô ta một cái rồi bỏ đi, vì cô sợ nán lại một chút sẽ không thể ngăn bản thân trở thành người thô lỗ.

-Chị à, hôm nay em về sớm tí nhé, em có việc gấp rồi.

-Không sao, em về đi. Hôm nay công việc cũng không nhiều.

Chỉ chờ thế, Dy thu dọn túi xách, gọi Phong đến đón.

Đứng trước cổng công ty, Dy khom người, chỗ cà phê nóng vừa rồi làm cô đau rất và không thể đứng thẳng được. Anh vừa tới, cô đã vội lên xe và mở bung chiếc áo vest bên ngoài, để lộ mảng áo sơ mi trắng và những đốm nâu loang lổ, đôi chỗ còn tỏa nhiệt.

Anh nhìn thấy lập tức mở điều hòa, rồi hỏi ngay :

-Đây là gì vậy ?

-Cà phê. – cô nhắm nghiền mắt, sự đau đớn thể hiện qua cả lời nói.

-Ai chả biết ! Là ai làm ? – anh quát, lập tức nổi giận.

- Không .. không sao.. – dường như ngày càng trở nặng, Dy nói giọng ngắt quãng.

-Còn nói ...

-Không sao. Thật mà .. – Dy nhắm mắt, cố quên nỗi đau.

Anh vươn người ôm Dy, thật nhẹ.

-Anh xin lỗi ..

-Đã nói em không sao mà.

***

Anh hai tay bế Dy đã ngủ thiếp vào nhà cô, bóng dáng cao lớn che khuất cô gái bé nhỏ đang nằm gọn trong vòng tay. Một chân đạp cửa phòng, anh nhẹ nhàng đặt cô gái lên giường, hai tay chậm rãi tháo từng chiếc cúc áo, dần dà, phần da non đỏ tay xuất hiện. Mắt anh hiện vài tia tức giận, thế này, rõ đau đớn, lại còn một nước bảo không có gì. Tháo phẳng chiếc áo trắng, anh dùng thuốc bôi vào chỗ bị thương, còn cẩn thận băng lại, sau đó còn lau đi những chỗ bị ướt bẩn. Lúc này nhìn kỹ cô mới thấy, trên hai tay cô đã chằng chịt những vết xước, mặt dù đã làm mờ. Anh nhiều phần đau lòng, cô gái này, sao lúc nào cũng tỏ ra mạnh mẽ vậy không biết.

Lục tung cả tủ quần áo vốn ngăn nắp của cô lên, anh cuối cùng cũng tìm được chiếc đầm liền mà con gái thường mặc, rộng rãi, kín đáo và thoải mái. Đán đo một lúc, anh nhẹ nhàng mặc chiếc váy vào cho cô, sau đó, mới tháo bỏ chiếc váy còn nằm bên trong kia ra, mắt còn chằng dăm nhìn xuống. Chặt vật một hồi mới xong. Gom cả váy cả áo vào phòng tắm, anh ngâm cả hai vào bồn ngập nước, để có ắt có người giặt, còn mình ra ngoài ngồi.

***

-Thưa tổng giám đốc, cô gái này đã đổ cả phê lên người Phương Dy.

Thư ký đặt xấp ảnh lên bàn, người phụ nữ liếc qua một giây đã ra quyết định.

-Lương hai tháng tới giảm 50 %.

-Vâng. – Chỉ một tiếng, người thư ký bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Hóa Ra Anh Là Đồ Ngốc

Chương 25 .

Dy tựa mình, xoay chân đạp cả chặn cả gối xuống đất, úp mặt ngủ ngon lành. Phía bên kia, Phong nhìn cô ngây ngốc. Cái nhà cô này, mới lúc trước còn nhẵn nhụi, bây giờ lại ngủ ngon lành thế này, báo hại anh cứ lo lắng mãi. Bước tới nhặt chiếc chăn cô nàng vừa đánh rơi xuống sàn rồi nhẹ nhàng đắp lại lên người, anh xoa đầu cô, mắt đầy ý cười. Hiện nhất vẫn là lúc ngủ.

Dy chợt tỉnh khi tay ai kia vẫn vướng trên những lọn tóc, lờm người đó một phát rồi hất đầu ngoi dậy, đồng thời che tay ngáp dài một cái. Nhận ra sự

khác lạ trên cơ thể, cô cuối đầu nhìn chiếc váy mình đã cố tình không dám mặc nhiều tháng trước, bây giờ thì đang diện một cách lố lằng. Kiểm chế để không thét lên, cô quay sang anh, giọng gằn gừ :

-Sao anh lại mặc cho em thứ này hả ?

-Sao, đẹp mà ?

-Nó không !!

-Vậy sao em không hỏi ai đã thay đồ cho em ?

-Nhà này ngoài anh ra thì có ai ?

-Không sợ ?

-Việc gì phải sợ ?

-Anh đáng sợ.

-Anh chẳng đáng sợ.

Phong chịu thua trước cô gái này. Tính cách kiêu gì đây, thật..

Dy đứng dậy, tiến tới tủ áo và chọn quần áo khác, sau đó bỏ vào phòng tắm. Lát sau trở ra cô mặc áo phông trắng và jeans ngắn. Phong nhú mày

-Hờ.

-Sao? Chẳng hờ tí nào ?

-Nè ..

-Anh, đi xăm !

Dy vừa nói, đồng thời tay lướt màn hình điện thoại, đưa lên hình ảnh hai hình xăm cặp. Là hai chiếc vương miện. Thực ra Dy không thích xăm cặp tí nào, nhưng anh đã nói là trước khi muốn xăm phải báo anh, nên đành vậy.

Mà, sao tự nhiên lại muốn có hình xăm ? Đường như thành thói quen rồi, tổn thương một lần, trút nỗi đau vào những hình vẽ nghệ thuật. Cảm giác rất khuây khỏa.

Anh ậm ự, bảo cô thay đồ khác, rồi hai đứa lái xe đi.

Chỗ quen thuộc của Dy là Passion Tattoo Club, một CLB hình xăm do người bạn Dy lập nên.

-Dương !!

Cô gọi lớn, Dương bên trong đang tạo hình cho một người khách, thấy cô tới liền tiến ra chào.

-Lâu không gặp. Ai đây ? – nhìn Phong

-Là bạn ...

- Người yêu.

Cô chưa nói hết câu, anh đã chen ngang. Ở cái anh này, chiếm hữu kinh tế không biết.

-Có bạn trai mà không thèm nói tao một tiếng, con này ... – Dương lườm lườm, mở giọng chọc ghẹo.

Dương cũng giống Ngọc, là bạn từ nhỏ của Dy. Lúc nhỏ, Dương ốm yếu nên hay bị bắt nạt, lúc đó Dy thường bênh vực cậu, từ đó trở thành bạn bè. Lớn lên một chút, Dương biết tự chăm sóc bản thân nên dần dà trở nên khỏe mạnh, lại bén duyên với xăm hình nghệ thuật nên lập ra câu lạc bộ này, đến nay đã trở thành ông chủ trẻ.

Dy ngồi chờ Dương tạo hình cho vị khách vừa rồi, cũng không lâu lắm..

Sau đó mới tới lượt bọn họ, hình lên đẹp và chuẩn như mong muốn.

-Chỗ kia sao rồi ? – Anh hỏi khi đang lái xe.

-Hả ?

-Bụng

-Hết rồi.

Anh đột nhiên đưa tay kéo áo Dy lên, liếc mắt một cái rồi bỏ xuống.

Hết gì chứ, vừa bị lúc sáng, tới lúc chiều làm sao mà hết. Thực ra thì, chỗ đó bắt đầu bong da ra, rất vô cùng. Nhưng cô không muốn làm phiền người khác, nên mới nói vậy, không ngờ anh còn đáng sợ đến nỗi trực tiếp vạch áo xem, thì thôi cảm nín.

-Sao không khỏi nhỉ .. – anh lăm bằm một mình, rõ ràng đã bôi thuốc, có sao không hết.

-Cái này phải vài ngày mới hết. – cô buông giọng, thế anh ta không biết sao ?

Mãi lúc về tới nhà, anh mới nói .

-Mai đi chơi.

-Đi đâu ?

-Biển.

-Ừ...

Dy cứ thấy lạ, sao đang nói chuyện bỗng nín thin, hóa ra là kiểm chuyện rú cô đi chơi...

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Biến Chất, Biến Chất Thật Rồi A ~~

Chương 26 .

Gần tám giờ sáng, Dy ta đã bành trướng chễm chệ trước cổng nhà, ngồi hẳn lên vali xem điện thoại. Hôm trước Phong có rú rê đi biển, bản thân cô cũng yêu biển đứ đừ, nên đồng ý ngay. Cô còn lỏi theo cô bạn Ngọc đi chung, nhưng Ngọc còn nói sẽ dẫn theo một người, gọi là ra mắt.

Ra mắt thì chỉ có thể là bạn trai thôi nhỉ ? ....

***

Ít lâu sau, một chiếc ô tô hiệu Porsche màu trắng tiến tới, thắng kệt trước mặt tôi. Bước xuống từ ghế trợ lái là Ngọc, về mặt cô nàng còn hoan hỉ vui sướng. Còn bên còn lại bước xuống, không ai xa lạ, chính là Viễn – vị bác sĩ trẻ đã chữa trị cho tôi.

Thảo nào dạo này nàng lơ tời hẳn, hóa ra là nảy sinh gian tình với anh chàng này.

-Dy à. Bạn trai tao. – Ngọc lắc lắc tay tôi, chỉ Viễn.

-Rồi rồi. – Chuyện cô quen ai, tôi sẽ không xen vào.

-Anh phải chăm sóc nó cho tốt đấy, không thì cẩn thận với tôi. – Tôi quay sang Viễn hăm dọa. Gì chứ, Ngọc không chỉ một mà nhiều lần bị bọn con trai làm khổ, đổ hết bao nhiêu nước mắt cũng vì chữ tình. Tôi không muốn, thực sự không muốn.

Viễn có vẻ bất ngờ, gật gật đầu.

Thế thôi, lát sau anh đánh xe tới, không có gì bất ngờ với sự có mặt của Ngọc và Viễn, chỉ bảo tôi lên xe còn đi sớm.

Một tay kéo dây an toàn, tay kia tôi vẫn giữ điện thoại, nới earphonr cắm vào tai. Anh nhìn sang thắc mắc sao tôi không nói gì, thấy tôi đang bị công nghệ cuốn hút thì chỉ quay đi.

Thực ra tôi đang xem trận WWE của hai nữ đô vật tên tuổi, đều là những nhân vật tôi yêu thích. Bên tai vẫn truyền tới lời bình bằng tiếng Anh, camera quay liên tục, đòn ra rất khắc và máu lửa. Tôi yêu thích chương trình này từ nhỏ, thậm chí nhiều lúc còn muốn tham gia vào một trận đấu như thế.

Mãi một lúc, trận đấu đã hết, tôi cắt điện thoại và ngáp một cái rồi dài, rồi quay sang nhìn anh. Ồm... vẫn đẹp trai lạ.

- Gì đấy ? – Anh hỏi làm tôi giật mình.

- Có gì đâu.

- Ngắm anh. – Anh cười nhẹ và ... đẹp trai.

- Ai nói. – Tôi chu chu miệng, bỗng chốc biến thành ngốc xít.

Anh không nói gì, chỉ cười.

Ngồi yên một lúc không chịu được, tôi bắt đầu động đậy tay chân, xem chỗ này xem chỗ kia. Không biết làm thế nào lại chen hẳn qua chỗ anh ngồi, ngẩng đầu lên thấy anh cười nham hiểm. Lúc đó mới vỡ lẽ, ôi thôi Dy ơi, thà cứ làm con nhỏ quái dị lạnh lùng cho rồi, bây giờ đến hình tượng cũng chẳng còn. Vừa khóc thầm vừa định rụt người về, nhưng anh đã đưa tay lên chặn lại, kẹp quả đầu của Dy đáng thương ở giữa, đưa tay xoa xoa rồi hôn chụt lên trán, sau đó mới cho phép tôi về chỗ.

Mặt đỏ ửng lên, thật là, cảm giác này... Tôi một mặt than thân trách phận, một mặt không ngừng lên án tên xấu xa kia dám đem hình tượng của tôi mà dìm xuống tận biển. Đắm một cái không nhẹ vào vai phải anh, nhưng có lẽ chẳng hề hấn gì tới chàng thanh niên này, anh ta cười ra tiếng, đưa tay kéo tôi ngã người vào lồng ngực rắn chắc, mùi hương nam tính xộc vào mũi, mặt càng đỏ gay. Tiếng lẩm bẩm từ phía trên truyền xuống.

- Nghịch đủ chưa ? Ngồi yên cho anh.

Tôi khóc ròng, gì chứ, thả ra đi mà, cứ vậy mãi tôi sẽ bị biến chất mất.

- Biết rồi, thả em ra nha.

Anh đưa tay cốc đầu tôi một cái, mắt liếc nhìn đồng hồ, mở giọng :

- Ngủ đi.

Ra lệnh ? Với tôi à ? Không đời nào !! Tất nhiên chỉ là dám nghĩ trong đầu thôi. Nói ra khác nào tự sát. Ấy, thực sự bị biến chất rồi, Dy lạnh lùng ngang ngược biến đâu mất tiêu rồi ? Trở về đi mà ~ Bây giờ là rất cần cái dũng cảm đó a ~

Nói thì nói thế, chỉ một chốc tôi đã dựa đầu vào ghế ngủ thiếp đi. Cũng vì đêm quá thức tới tận khuya.

***

Cô gái tựa đầu vào ghế bao da ngủ mất, đôi mi đen đối lập với nước da trắng tạo nên vẻ đẹp cuốn hút. Chàng trai nhìn thấy, liền kéo chiếc áo lên đắp cho cô gái, ánh mắt ngập hạnh phúc. Chỉ còn hơn 20 cây số nữa là tới thành phố biển Vũng Tàu, có lẽ phải đi chậm một chút cho nàng ngủ yên.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Biển

Chương 27 .

Đôi mi khẽ động đậy, Dy hé mắt, chớp chớp vài cái rồi tỉnh hẳn. Trên mặt cô đang có một tia kì lạ chiếu lên, quay sang thì thấy đó là anh.

***

Vợ tay dựa vào gương mặt đang nhìn chăm chăm vào tôi kia, tôi phì cười, người này lúc nào cũng biết tranh thủ.

- Em ngủ bao lâu rồi ?

- Không lâu, đủ để anh xử lý hết hồ sơ công ty – Anh chỉ vào chồng hồ sơ, như dẫn chứng.

Có khoảng 10 bìa hồ sơ, theo tốc độ của tôi thì mất khoảng hai tiếng rưỡi. Tổng giám đốc như anh chắc chắn sẽ nhanh hơn.

-Em ngủ hai tiếng rồi hả ?

Anh giờ tay xem đồng hồ, rồi đáp.

-Không, khoảng hơn 30 phút.

-30 phút ? Chồng kia ? – Tôi mở mắt, người này nói chuyện thật khó tin.

-Ừ, sao ? – Anh còn mang vẻ ngây thơ không hiểu chuyện.

-Không đọc kỹ à ?

-Cần gì ..

....

Cảm nhận một lúc, tôi ngửi được mùi biển, hơn nữa còn có gió, gió lùa tóc. Hóa ra đã tới biển rồi. Tôi lấy áo ngoài mặc vào, vì tôi chỉ mặc tank top cách điệu rách áo với bra bên trong thôi. Cứ thế này lê ra ngoài thể nào cũng bị người kia mắng cho. Lúc khởi hành đã bị người đó cản nhắc một lúc về phần áo rồi. Lấy thêm nón và kính râm, tôi cùng anh bước ra ngoài.

Biển tương đối vắng, cát trắng biển xanh thật biết lay động lòng người. Phía không xa cách đó, Ngọc và Viễn đã ngồi sẵn, trước mặt còn bày nhiều thứ thức ăn. Ngọc đang nói chuyện với Viễn, thấy chúng tôi đến, liền trưng ngay cặp mắt lờm lờm, giọng điệu vờ trách móc.

-Hai người làm gì lâu vậy ? – Giọng điệu rõ ràng mang ý mờ ám

Tôi không nói, liếc cô nàng một cái thật bén. Nàng tất nhiên biết thân biết phận mà giữ trật tự.

Tôi tự nhiên lấy lát cam cắt sẵn mà ăn, ngồi phịch xuống cát, cạnh anh. Thực ra tôi chỉ muốn lao xuống biển ngay thôi, nhưng lần này chúng tôi đi tới ba ngày, còn ồi thời gian, mặc sức mà vùng vẫy. Cứ ngồi ăn mãi, ăn đến lúc hết cam rồi mới cảm thấy ở đây thật là chán, chỉ muốn về khách sạn mà ngủ cho đến khi không thể ngủ nữa mà thôi.

-Thôi về khách sạn trước đi . – Tôi lên tiếng đề nghị, ai nấy đều đồng ý.

Khách sạn chúng tôi ở nằm khoảng 1 cây số từ biển, tên gọi khách sạn Sunshine, là một trong chuỗi khách sạn gia đình Phong. Vừa bước vào sảnh, tiếp tân đã chu đáo đến đón tiếp.

-Chào cậu chủ. Cậu chủ cần bao nhiêu phòng ?

Vì đã trao đổi trước, tôi và Ngọc ở cùng nhau, còn hai người còn lại tự quyết định, nên anh đáp.

-Chuẩn bị cho tôi ba phòng, hai phòng đơn một phòng đôi gần nhau. Cứ chọn phòng nào tốt nhất.

Điều này không cần nói khác nhân viên cũng biết, đối với cậu chủ trẻ tài hoa, trong tay năm ngàn người này, không chu đáo thì khác nào tự đá mình khỏi cần câu com. Nhân viên hoạt động cấp tốc, sau đó còn dẫn lên tận phòng. Phòng chúng tôi ở tầng 5, ba phòng san sát nhau, và hành lang còn nối với ban công hướng biển nhận gió. Chúng tôi chào hai người, sau đó kéo va ly vào phòng. Phòng ốc trang trí đơn giản, màu chủ đạo là trắng, còn có một ban công nhỏ nhìn ra biển. Phòng khoảng gần 40 mét vuông, gồm hai giường cỡ Queen, tủ đầu giường, tivi, điều hòa, tủ quần áo, tủ lạnh, một bộ ghế đầu cách điệu đặt cạnh tường, nhà vệ sinh lớn có bồn tắm đầy đủ.

Công ty anh thật chịu chi, đến sống ở đâu chắc cũng chi người có tiền có quyền. Chúng tôi tháo giày sắp gọn vào cạnh cửa, chân xỏ đôi dép bông đi trong nhà được chuẩn bị sẵn, thả va ly ra giữa nhà rồi nằm ườn ra giường.

Sunshine đang chứa chấp hai cá thể mệt mỏi. Tôi mệt tới nỗi chẳng buồn cất đồ mà ngủ ngay. Giường bên kia Ngọc cũng chẳng khá khẩm hơn.

Trời lung chùng trưa, ngoài biển kia sóng vẫn vỗ, vẫn liếm lấy bờ cát nóng bỏng nhuộm nhừ, khách đến chơi đã rút vào hết, phần trú nắng dưới bóng dù lớn, phần thì giống chúng tôi, trở về khách sạn nghỉ ngơi. Quà tròn tỏa nắng trên kia vẫn liên tục hắt những tia nóng xuống đây, nóng đến mức chim muốn ngừng bay, đường nhựa muốn chảy ra, con người muốn khô héo.

***

Trung tâm thành phố, trụ sở khách sạn Trường Kỳ, nhân viên chóng vánh bắt được tin tổng giám đốc trẻ tuổi khiến chị em mất hồn nay bỏ việc biến mất, nguồn tin mật báo là đi du lịch với cô nhân viên tên Phương Dy phòng kinh doanh công ty xuyên lục địa Golden Star, hai người đi với nhau tới tận ba ngày.

Chẳng biết thế nào, tin từ Trường Kỳ lan sang Golden Star, từ một người đến cả công ty đều biết, cô nhân viên Bảo Ngân nghe được, sắc mặt ghen tị thấy rõ.

Tin tức tất nhiên tới tai tổng giám đốc, bà nhìn người thư ký, thư ký lập tức hiểu chuyện, yêu cầu người theo dõi chụp hình.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Biển (2)

Chương 28 .

Điều hòa hoạt động hết công suất, liên tục phà từng đợt khí mát rượi xuống, không khí dễ chịu trái ngược với bên ngoài khiến chúng tôi hiu hiu ngủ. Yên tĩnh tuyệt đối, đến nỗi nghe được cả tiếng sóng đánh rì rào ngoài kia.

Tiếng gõ cửa đánh thức tôi dậy. Tiến đến mở cửa thì thấy bên ngoài là anh, chẳng qua anh nhắc giờ đi ăn trưa mà thôi. Để ý mới nhớ, đã quá trưa, bụng cũng đói réo lên. Gật đầu với anh một cái rồi khép cửa.

Vật vờ ngái ngủ tiến đến bên giường Ngọc, lay cô nàng vài cái, rồi nói.

-Dậy đi ăn.

-Ừ. – Giọng nàng kéo dài.

Tôi mặc kệ nàng, lấy quần áo từ trong valy ra, bước vào toilet.

Tập đoàn giàu có khác. Cả toilet cũng long lanh như vậy. Bồn tắm, vòi sen, nước nóng trang bị đầy đủ. Tôi tùy tiện xả đầy một bồn, thả cơ thể vào ngập nước. Nước ấm khiến tôi cảm thấy thoải mái và tỉnh táo đôi chút.

Lát sau bước ra, Ngọc đã tỉnh dậy, giường đôi mất ngơ ngác nhìn tôi.

-Tắm rửa đi ăn. –Không cần hỏi, tôi cũng biết ý nàng là gì.

-À à. – Đáp lung lừng, rồi nàng vội vàng lôi quần áo từ trong valy ra và bước vào phòng tắm.

Khoảng 15 phút sau Ngọc trở ra, trên người mặc jeans dài và áo phông, tôi cũng jeans nhưng mặc cùng sơ mi trắng. Chúng tôi đến trước cửa đứng đợi hai gã. Không qua tận phòng căn bản vì lười đi.

Chốc sau, hai người mà chúng tôi chờ đợi xuất hiện, họ đều mặc quần áo thoải mái, khác hẳn sự nghiêm túc đến ghê tởm như hàng ngày.

Chúng tôi bước vào thang máy, tiến xuống nhà hàng của khách sạn.

Tôi ngồi với Ngọc, đối mặt cùng anh. Bên kia, anh đang gọi món. Xương hàm sắc nét di chuyển, tạo nên vẻ lạnh lùng, song, cuốn hút đến nỗi khiến người ta không thể dời mắt.

Anh chợt ngừng đầu, hai ánh mắt chúng tôi chạm nhau. Một phút, tôi cảm thấy ngại, chỉ biết cúi nhìn mặt bàn. Rồi nhận ra, việc gì phải ngại nào ? Anh chẳng phải lúc nào cũng ngắm tôi sao ? Ý nghĩ khiến tôi ngừng cao đầu, ánh mắt còn sáng lên vẻ tự tin. Nhìn tôi đây, tôi là chẳng sợ gì hết cả nhè. Va phải ánh mắt của anh lần hai, lần này, ánh mắt anh mang tia cười. Chết thật, sự tự tin lúc nãy chạy đâu hết rồi. Tôi lại cúi đầu lần nữa, khuôn mặt cũng tự nhiên mà như có lửa, đỏ ửng lên.

Ăn hết phần, tôi cố gắng không nói gì, vì sợ chỉ vừa mở miệng đã biến bản thân thành con ngốc thì mất thể diện, mất thể diện lắm. Vậy nên tôi chọn cách yên lặng, đó là cách tốt nhất.

Xong bữa trưa, chúng tôi quyết định đi dạo quanh gần biển và mua chút ít quà lưu niệm. Kế hoạch vừa đưa ra thì được thực thi ngay tức.

Hai nam hai nữ, hai cặp đôi, người khác nhìn vào sẽ bị chói mắt vì vẻ đẹp họ tỏa ra, một cặp đôi với cô gái có khuôn mặt tròn tròn, nụ cười trong veo và chàng trai lịch lãm, cặp còn lại, cô gái đeo kính râm che đi nửa khuôn mặt, nhưng chỉ cần qua nụ cười vừa cuốn vừa ân kia, có thể thấy cô đẹp nhường nào, chàng trai bên cạnh cô như có hào quang mà tỏa sáng, khuôn mặt tuy lạnh lùng nhưng ánh mắt luôn ngập tràn yêu thương đối với cô gái.

Họ nắm tay nhau rảo bước trên con đường của thành phố biển, mỗi bước đi đều phát ra khí phách khiến người bên đường cũng phải ngoái nhìn. Họ vào một tiệm hàng lưu niệm nhỏ, đẩy cửa khiến chiếc chuông gắn phía trên bị tác động, phát ra tiếng leng keng vui tai, thu hút ánh mắt người khác tập trung vào. Có lẽ quá quen, họ đều không quan tâm và bắt đầu thăm thú.

Nói là hàng lưu niệm của biển, nhưng thực chất ở đây có đủ loại hàng hóa đủ màu bắt mắt. Dừng đứng hồi lâu trước con búp bê gỗ to, bên trong là những con búp bê nhỏ hơn. Màu sắc, cách trang trí, nét vẽ đều khiến cô thích thú.

Anh đứng gần đó tất nhiên trông thấy, liền hỏi.

-Thích sao ?

Cô nhẹ nhàng gật đầu, mắt tràn ngập yêu thích đối với món đồ chơi.

Tạm dừng tại đây vậy. Tác giả đi nghỉ Tết đây.

Năm mới an nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Biển (3).

Chương 29 .

-Cô ơi !

Anh giờ tay gọi cô bán hàng, nhanh chóng, người chủ tiệm chạy đến.

-Chào anh, anh cần gì ?

-Cô lấy thứ này giùm tôi. – Anh chỉ tay và con búp bê gỗ, nói dứt khoát.

-Khoan ! –Tôi lập tức lên tiếng, rồi quay sang anh. – Em chỉ thích vậy thôi, không cần mua đâu.

-Thật ?

-Ừ !

-Em không muốn thì anh mua cho anh .- Anh như cười như không, kiên định đóng gói món hàng.

Quanh quẩn một lúc, đã chiều, nắng cũng bớt gắt, chúng tôi quyết định dạo biển một lúc.

Nhanh chóng, hai người kia liền tách ra, bỏ lại hai chúng tôi với nhau.

Tôi nắm tay anh bước đều trên cát mịn. Chốc chốc, những con sóng ngoài khơi ập vào, ướt hết cả chân cả giày. Tôi ve vẩy, để những giọt nước mặn men theo đường chân đỏ xuống. Lát sau, tôi một tay cầm đôi giày bệt đã chống ướt sũng, tay kia vẫn giữ lấy tay anh. Hai người bước thật chậm, thật chậm, như cùng chờ mặt trời lặn xuống biển.

Cô gái 1 mét 70 bên chàng trai 1 mét 85, họ cùng trên biển, cùng tạo hai bóng ảnh in dài trên cát.

Lát sau, khi đã thấm mệt, tôi nhất quyết bắt anh phải công. Tại sao ư ? Vì trong tiểu thuyết tôi thường đọc, hay có cảnh nam nữ chính trên biển, rất giống.

-Nè. – Tôi lắc lắc tay anh, giọng nheo nhéo.

-Sao?

-Em mệt.

-Hm ?

-Cũng nhé.

Anh bật cười, ngồi hõm xuống và đưa lưng ra. Nhanh chóng, tôi vòng hai tay qua ôm anh, ngã cả người lên bóng lưng vĩ đại, để anh công đi.

Lưng anh lớn và an toàn. Anh, tuy đáng người cao ốm, nhưng thực sự săn chắc. Áp tai vào lưng còn nghe tiếng tim đập đều đều.

-Anh.

-Hmm ?

-Tại sao thích em ?

-Anh đâu thích em ? – Anh buông một câu nhẹ nhàng, lời nói thanh thoát như không.

Tôi lập tức bật dậy, lòng tất nhiên có đau, nhưng giận là hơn, lập tức hỏi như hét.

-Anh làm sao vậy ?

-Gi ?

-Làm sao .. không thích em ?

Tôi nói, giọng nói càng bộc lộ nỗi đau, mắt đã sớm có màng nước bao quanh, chỉ chờ trào ra.

Anh khom người, tôi lập tức hiểu ý mà đặt chân xuống. Hai xoay mặt nhìn tôi. Nhìn gương mặt ửng lên và đôi mắt anh ánh nước.

-Anh nói gì đi !

-Hóa ra. Từ bấy lâu, em nghĩ anh thích em à ? – Anh nói, giọng thấp, khàn khàn quyến rũ.

-Thế hóa ra là anh không. Anh không chứ gì ? Được rồi. Là vì em thích anh nhiều quá rồi, nên em ảo tưởng vậy đó. – Tôi kìm cho nước mắt đừng rơi, quanh mắt đã hình thành vòng đỏ, chứng tỏ tôi đã kiềm chế như thế nào.

Tôi quay mặt với anh, không ngần ngại mà ngồi phịch xuống nước, hai tay ôm lấy mặt.

-Vậy đó. Anh đúng là đồ đáng ghét. Sao không nói ngay từ đầu hả ? Để em thích anh thật nhiều, rồi anh nói như vậy ? Đồ đáng ghét này.

Anh im lặng, chỉ hai tay nhẹ nhàng kéo vai tôi, xoay tôi đối mặt với anh. Mặt tôi đã ngấn nước, ánh mắt nhìn anh đau đớn.

Anh cười khổ sở, rồi kéo tôi ôm vào lòng. Tôi vội đẩy ra, tay quệt dòng nước mắt, quyết không để bản thân yếu đuối thêm chút nào nữa.

-Làm gì vậy ? Nói thế làm em đau, rồi làm vậy có nghĩa gì ?

-Anh nói mà em không hiểu sao ?

-Hiểu, hiểu rõ. Chuyện là anh đi ngang đời, anh làm em thích anh, anh nói anh thích em, rồi bây giờ anh nói không thích em nữa. Phải vậy không ? –Tôi lên tiếng như trách móc.

-Đúng ! –Anh gạt đầu khẳng định, một lần nữa như cầm búa đập vào con tim đang nhói lên từng cơn.

-Được, được rồi. Là anh không thích em. Không cần nữa rồi.

Tôi khóc, lần này thực sự khóc trước mặt anh.

-Nè cô ngốc. Em không hiểu gì sao ?

Anh ngưng một chút, rồi lại nói.

-Anh nói như thế, vì anh, Trường Thiên Phong này, là yêu em !!!

Anh nói nhỏ, rất nhỏ. Nhưng tôi nghe, cố tình nghe, nghe để còn tìm chút phương thuốc đắp vào trái tim đau nhói.

-Sao chứ ?

Anh không nói gì, hai tay nhấc bổng tôi ôm vào lòng, tránh những ngọn sóng này giờ cứ đập vào người làm tôi ướt mem.

-Yêu em thôi.

Tôi nghe thấy rồi, rất rõ nhưng cố tình nói lại lần nữa.

-Anh nói gì chứ ?

Anh đặt tôi xuống, khuôn mặt tuần tú nhìn thẳng vào mắt tôi. Sau đó, anh ... hôn tôi !!

Tôi mở hai mắt hết cỡ kinh ngạc, đến lúc anh buông ra mới bừng tỉnh. Ôi thôi, tôi vừa bị cưỡng hôn, là cưỡng hôn. Anh nhìn tôi đang cứng đờ, liền không kìm được phát ra tiếng cười.

Giật mình nhận ra điều kinh hoàng vừa đến, tôi hai tay chùi miệng, mắt căm hờn nhìn người đáng ghét kia, không ngần ngại đâm mấy cái vào bả vai người đó, miệng còn la toáng.

-Làm gì vậy? Anh vừa làm gì vậy hả?

Anh cười thành tiếng, không quan tâm đến tình trạng sống chết của tôi.

-Trà đây, Là lần đầu đó. – Tôi tự nhiên biến thành ngọc ngà, làm nhảm một mình.

-Phương Dy. Đó không phải lần đầu .

-Gi cơ ?

-Không phải lần đầu.

-Sao chứ ?

-Cái thứ ba rồi !

Anh nói xong, đầu tôi liền như có búa giáng vào, nổ ỳnh một tiếng. Ngẫm nghĩ chót lát, tôi à một tiếng. Có thể là lúc trong bệnh viện này, rồi lúc tôi bị đổ cà phê, ngủ quên trong phòng này, và cả lần này nữa.

Tôi đem suy nghĩ của mình hỏi anh, lập tức được khen thông minh, lại còn được anh xoa đầu.

Khoan, dừng lại một chút. Anh hôn tôi, ba lần ???

Như thấy chuyện biến qua đôi mắt tôi, anh càng cười lớn hơn nữa, rồi ôm tôi về khách sạn, mặc tôi giãy dụa không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Gái Hư Hoàn Mỹ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.